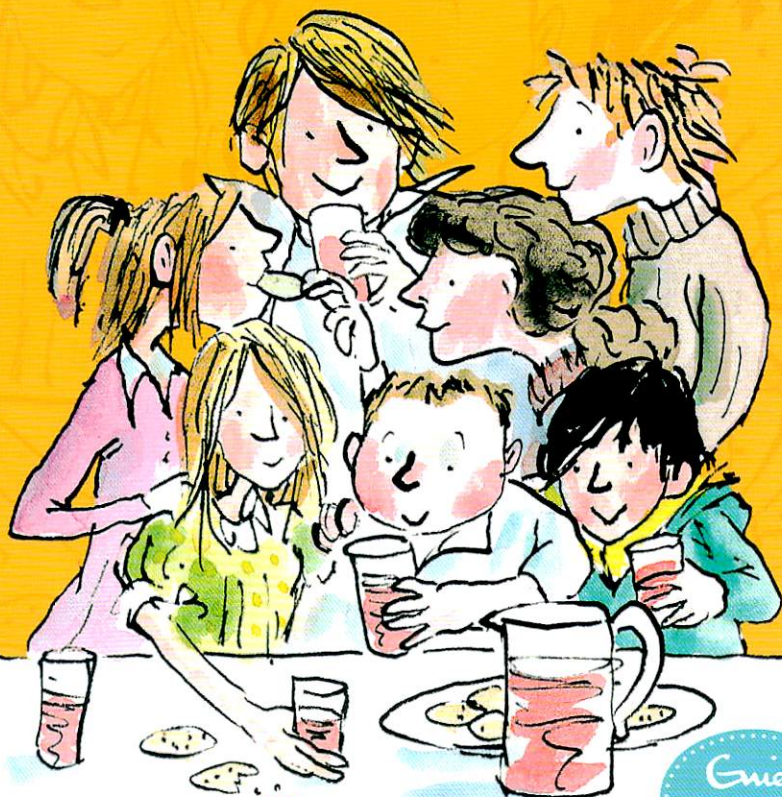

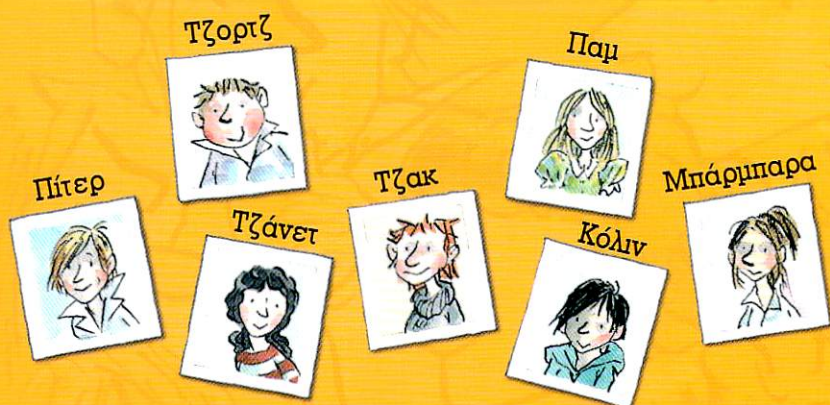
ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ
ΟΙ
**ΜΥΣΤΙΚΟΙ
ΕΠΤΑ**

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

*Enid
Blyton*

Μια παρέα θαρραλέων παιδιών ξετρελαίνονται να λύνουν μυστήρια και σκοτεινές υποθέσεις μαζί με τον σκύλο τους τον Σκάμπερ. Αυτοί είναι οι Μυστικοί Επτά, μία από τις δημοφιλέστερες σειρές της πολυβραβευμένης Ένιντ Μπλάιτον που έχει αγαπηθεί από εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Οι Μυστικοί Επτά περνούν το πρωινό τους παίζοντας χιονό-πόλεμο και φτιάχνοντας χιονάνθρωπους. Το βράδυ ο Τζακ ανακαλύπτει ότι έχει χάσει το σήμα του. Επιστρέφει κρυφά στο πάρκο για να το βρει και μένει κατάπληκτος από ένα περίεργο φορτηγό που ξεφυτρώνει από το πουθενά και από τους παράξενους ήχους που γεμίζουν την ήσυχη νύχτα. Τι ρόλο παίζει ο μυστηριώδης επιστάτης που παριστάνει τον θεόκουφο; Και τι είναι αυτές οι φωνές που ακούγονται από το έρημο αγροτόσπιτο;

www.minoas.gr

9 786180 220063
ISBN 978-618-02-2006-3

ΚΩΔ. 22473

7+

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ

Σειρά: ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Συγγραφέας και τίτλος πρωτοτύπου:

Enid Blyton, *The Secret Seven*

First published in Great Britain in 1949 by Hodder & Stoughton Limited

Text and illustrations copyright © Hodder & Stoughton Limited

Illustrations by Tony Ross

Enid Blyton's signature is a Registered Trade Mark
of Hodder & Stoughton Limited

The moral right of the author has been asserted.

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.

1η έκδοση: Ιανουάριος 2022

Μετάφραση: Νάνσυ Καπελαρή

Επιμέλεια κειμένου: Αγγελική Παπαγεωργίου

Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:

Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ

Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ

τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056

www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-2006-3

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Νάνσυ Καπελαρή

1

Σχέδια για μια συνάντηση των Μυστικών Εφτά

«Θα ήταν ωραία να γινόταν μια συνάντηση των Μυστικών Εφτά» είπε ο Πίτερ στην Τζάνετ. «Έχουμε να συναντηθούμε πολύ καιρό».

«Και βέβαια!» απάντησε η Τζάνετ, κλείνοντας με θόρυβο το βιβλίο που κρατούσε. «Δεν είναι ότι έχουμε ξεχάσει την ομάδα μας, Πίτερ, αλλά είχαμε να κάνουμε ένα σωρό θαυμάσια πράγματα στις χριστουγεννιάτικες διακοπές, που δεν βρήκαμε τον χρόνο για μια συνάντηση».

«Να βρούμε χρόνο» είπε ο Πίτερ. «Δεν έχει αξία η μυστική ομάδα μας, αν δεν αναλαμβάνει δράση. Εγώ λέω να ειδοποιήσουμε και τους άλλους».

«Πέντε σημειώματα για γράψιμο...» γκρίνιαξε η Τζάνετ. «Είσαι πιο γρήγορος στο γράψιμο από μένα, Πίτερ, γι' αυτό εσύ θα γράψεις τα τρία και εγώ τα δύο».

Γουφ! γάβγισε ο Σκάμπερ, το χρυσόμαλλο σπάνιελ.

«Ναι, ξέρω ότι κι εσύ θα ήθελες να γράψεις ένα εάν

μπορούσες» του είπε η Τζάνετ, χαϊδεύοντάς του απαλά το κεφάλι. «Μπορείς, όμως, να παραδώσεις κάποιο από αυτά, κουβαλώντας το με το στόμα σου. Αυτή θα είναι η αποστολή σου, Σκάμπερ».

«Τι θα τους γράψουμε;» ρώτησε ο Πίτερ, παίρνοντας μια κόλλα χαρτί ενώ μασουλούσε την άκρη του μολυβιού του, στην προσπάθειά του να βρει τις κατάλληλες λέξεις.

«Λοιπόν, νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να τους πούμε να έρθουν εδώ» είπε η Τζάνετ. «Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την παλιά αποθήκη στην άκρη του κήπου για τη συνάντησή μας. Η μαμά μάς αφήνει να παίζουμε εκεί τον χειμώνα, γιατί είναι δίπλα στον καυστήρα που ζεσταίνει το θερμοκήπιο και έχει αρκετή ζέστη».

«Ωραία» είπε ο αδελφός της και έσκυψε στο χαρτί του. «Θα γράψω εγώ το πρώτο σημείωμα, Τζάνετ, και μετά εσύ το αντιγράφεις. Λοιπόν, θέλουμε ένα για την Παμ, ένα για τον Τζακ, ένα για τον Κόλιν, ένα για την Μπάρμπα – ποιος είναι ο έβδομος; Τον ξέχασα!»

«Ο Τζορτζ!» συμπλήρωσε η Τζάνετ. «Η Παμ, ο Κόλιν, ο Τζακ, η Μπάρμπα, ο Τζορτζ, εσύ και εγώ, είμαστε οι επτά – οι Μυστικοί Εφτά». Ακούγεται πολύ ωραίο, έτσι δεν είναι;»

Την ιδέα για την ομάδα των επτά, την είχαν σκεφτεί πρώτοι ο Πίτερ και η Τζάνετ. Πίστευαν ότι θα είχε πλάκα να έχουν μια ομάδα από κορίτσια και αγόρια, που θα ήξεραν ένα σύνθημα και θα φορούσαν ένα σήμα – μια κονκάρδα με τα αρχικά Μ.Ε.

«Έτοιμο!» είπε ο Πίτερ, δίνοντας το χαρτί που έγραψε στην Τζάνετ. «Μπορείς να το αντιγράψεις τώρα».

«Πειράζει αν δεν το γράψω με καλλιγραφικά γράμματα;» ρώτησε το κορίτσι. «Αργοπορώ όταν πρέπει να γράψω έτσι».

«Εντάξει, αρκεί να διαβάζεται» συμφώνησε ο Πίτερ. «Άλλωστε, δεν θα το στείλουμε με το ταχυδρομείο...»

Η Τζάνετ άρχισε να διαβάζει αυτά που είχε γράψει ο αδελφός της.

*ΠΡΟΣΟΧΗ! Οι Μυστικοί Εφτά έχουν συνάντηση
αύριο το πρωί στις 10 στην αποθήκη, στο βάθος
του κήπου μας. Σύνθημα απαραίτητο!*

«Οχ! Ποιο ήταν το τελευταίο μας σύνθημα;» ρώτησε ανήσυχη η Τζάνετ. «Έχουμε τόσο καιρό να συναντηθούμε που το ξέχασα».

«Είσαι τυχερή που έχεις εμένα να σου το θυμίζω!» είπε ο Πίτερ. «Το τελευταίο μας σύνθημα ήταν “Βεντσεσλάς”, γιατί θέλαμε κάποιο που να ταιριάζει με τα Χριστούγεννα. Δεν περίμενα πως θα το ξεχνούσες τόσο γρήγορα...»

«Μα, ναι! Ο καλός βασιλιάς Βεντσεσλάς!» είπε η αδελφή του. «Θεέ μου» πρόσθεσε «με την αφηρημάδα μου έκανα κίολας ένα λάθος σ’ αυτό το σημείωμα. Δεν πρέπει να μιλάω όταν γράφω!»

Έπεσε σιωπή καθώς τα δύο παιδιά έγραφαν τα σημειώματά τους. Η Τζάνετ έγραφε πάντα με την άκρη

της γλώσσας της έξω και αυτό την έκανε να φαίνεται πολύ αστεία. Η ίδια έλεγε ότι δεν μπορούσε να γράψει σωστά, αν δεν είχε τη γλώσσα της έξω, και γι' αυτό δεν της έκαναν παρατήρηση.

Ο Πίτερ τελείωσε πρώτος. Άφησε τον Σκάμπερ να σαλιώσει τους φακέλους. Ήταν πολύ καλός σ' αυτό, αφού είχε μια τόσο μεγάλη και υγρή γλώσσα.

«Είσαι ένας πολύ σαλιάρης σκύλος!» είπε γελώντας ο Πίτερ. «Πρέπει να είσαι ευχαριστημένος που έχεις τέτοια πράγματα να σαλιώνεις. Είναι κρίμα που δεν βάζουμε γραμματόσημα στις επιστολές, αλλιώς θα μπορούσες να βάζεις σάλιο και σ' αυτά».

«Τώρα πρέπει να βγούμε έξω να μοιράσουμε τα μυστικά γράμματα;» ρώτησε η Τζάνετ. «Η μαμά είπε ότι μπορούμε να βγούμε – είναι ένα όμορφο ηλιόλουστο πρωινό, αν και κάνει αρκετό κρύο».

Γαβ! Γαβ! έκανε ο Σκάμπερ, μόλις άκουσε τη λέξη «έξω».

Έτρεξε στην πόρτα και άρχισε να την ξύνει ανυπόμονα με τις πατούσες του.

Οι τρεις τους βγήκαν στο χιόνι. Ήταν πολύ όμορφα. Ξεκίνησαν από τον Κόλιν. Δεν τον βρήκαν, όμως, στο σπίτι του κι έτσι άφησαν το σημείωμα στη μητέρα του. Μετά πήγαν στον Τζορτζ, ο οποίος ενθουσιάστηκε πολύ με την ιδέα της συνάντησης στην αποθήκη.

Στο σπίτι της Παμ ήταν και ο Τζακ, κι έτσι ο Πίτερ έδωσε και στους δύο τα σημειώματά τους. Τελευταία έμεινε η Μπάρμπαρα, η οποία όμως έλειπε.

«Ατυχία!» μουρμούρισε ο Πίτερ.

Χάρηκε, όμως, όταν έμαθε πως θα επέστρεφε το ίδιο βράδυ.

«Θα μπορούσε να έρθει να μας δει αύριο το πρωί;» ρώτησε τη μητέρα της Μπάρμπαρα.

Εκείνη του απάντησε καταφατικά.

«Λοιπόν, τα μοιράσαμε όλα» είπε η Τζάνετ καθώς επέστρεφαν σπίτι. «Έλα, Σκάμπερ, πάμε μια βόλτα στο πάρκο».

Πέρασαν υπέροχα στο πάρκο, παίζοντας χιονοπόλεμο και γλιστρώντας πάνω στο αφράτο, στιλπνό χιόνι.

Ο Σκάμπερ ανακάλυψε μια παγωμένη λιμνούλα. Προσπάθησε να περπατήσει πάνω στον πάγο, αλλά τα πόδια του γλιστρούσαν. Πάσχισε να κρατηθεί όρθιος, αλλά δεν τα κατάφερε. Τελικά τα παιδιά, γελώντας, τον τράβηξαν έξω από τη λιμνούλα.

Ο Σκάμπερ ήταν θυμωμένος. Γύρισε το κεφάλι του και γρύλισε. Δεν καταλάβαινε τίποτα. Το καλοκαίρι εκεί μπορούσε να πίνει νερό και να πλατσουρίζει, ενώ τώρα δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος. Κάτι παράξενο είχε συμβεί και δεν του άρεσε καθόλου.

Το απόγευμα τα δύο αδέλφια και ο Σκάμπερ πήγαν στην παλιά αποθήκη. Είχε πολλή ζεστή επειδή εκεί κοντά δούλευε ο καυστήρας που ζεσταίνει το μεγάλο θερμοκήπιο. Ο Πίτερ κοίταξε τριγύρω.

«Φαίνεται πολύ άνετο μέρος. Να βάλουμε μερικές κούτες για καθίσματα και να χρησιμοποιήσουμε και μερικά απ' αυτά τα παλιά μαξιλάρια του κήπου. Θα ρωτή-

σουμε τη μαμά αν μπορούμε να έχουμε λίγη λεμονάδα ή κάποιον άλλο χυμό και μερικά μπισκότα. Θα οργανώσουμε μια τέλεια συνάντηση».

Τράβηξαν έξω μερικές κούτες και τακτοποίησαν τα παλιά μαξιλάρια. Άπλωσαν κάτω σακιά αντί για χαλί και η Τζάνετ καθάρισε ένα μικρό ράφι για να βάλουν πάνω τη λεμονάδα και τα μπισκότα, στην περίπτωση που τους τα ετοιμάζε η μητέρα τους.

«Υπάρχουν μόνο πέντε κούτες στις οποίες μπορεί να καθίσει κανείς» είπε ο Πίτερ. «Κάποιοι θα πρέπει να βολευτούν στο πάτωμα».

«Όχι, όχι! Υπάρχουν δύο τεράστιες γλάστρες εκεί πέρα» είπε η αδελφή του. «Αν τις τραβήξουμε έξω και τις αναποδογυρίσουμε θα γίνουν τέλειο κάθισμα. Έτσι, με τις πέντε κούτες και τις δύο γλάστρες, υπάρχουν θέσεις για όλους».

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι για το τσάι.

«Φαίνεται ότι τελειώσαμε πάνω στην ώρα» είπε ο Πίτερ. «Μένει ακόμα ένα πράγμα να κάνω απόψε, Τζάνετ».

«Τι;» ρώτησε το κορίτσι.

«Θα σχεδιάσω δύο μεγάλα γράμματα, ένα Μι και ένα Έψιλον» είπε το αγόρι. «Θα τα βάψω πράσινα, θα τα κολλήσω σε χαρτόνι και θα το κρεμάσω στην πόρτα της αποθήκης».

«Ναι, ναι! Μ.Ε. – Μυστικοί Εφτά!» είπε ενθουσιασμένη η Τζάνετ. «Καταπληκτική ιδέα».

2

Η ομάδα των Μυστικών Εφτά

Το επόμενο πρωί, τα πέντε παιδιά πήραν τον δρόμο για τον Παλιό Μύλο – όπως έλεγαν το σπίτι όπου ζούσαν ο Πίτερ και η Τζάνετ. Το όνομα αυτό το είχε πάρει από έναν μύλο που βρισκόταν μισοερειπωμένος και εγκαταλελειμμένος σε έναν κοντινό λόφο.

Ο Τζορτζ έφτασε πρώτος. Διέσχισε τον κήπο και πλησίασε στην αποθήκη. Το πρώτο πράγμα που είδε ήταν το σήμα Μ.Ε. στην πόρτα. Τραβούσε το μάτι με τα μεγάλα, φωτεινά, πράσινα γράμματα. Χτύπησε την πόρτα. Ησυχία. Χτύπησε ξανά. Ούτε και τώρα πήρε απάντηση, παρόλο που ήταν βέβαιος ότι ο Πίτερ και η Τζάνετ ήταν εκεί. Ήταν σίγουρος ότι είχε διακρίνει το πρόσωπο του κοριτσιού στο μικρό παράθυρο της αποθήκης. Άκουσε ένα ρουθούνισμα κάτω από την πόρτα. Αυτός πρέπει να ήταν ο Σκάμπερ. Ξαναχτύπησε επίμονα.

«Πες επιτέλους το σύνθημα, χαζούλιακα!» ακούστηκε από μέσα ανυπόμονη η φωνή του Πίτερ.

«Όχ, το ξέχασα!» είπε ο Τζορτζ. «Βεντσεσλάς».

Η πόρτα άνοιξε αμέσως. Ο Τζορτζ χαμογέλασε πλατιά και μπήκε μέσα. Κοίταξε τριγύρω.

«Είναι πολύ ωραία. Εδώ θα συναντιόμαστε τώρα;»

«Ναι. Είναι άνετα και ζεστά» είπε ο Πίτερ. «Πού είναι το σήμα σου – η κονκάρδα με τα αρχικά Μ.Ε.;»

«Να πάρει η ευχή... το ξέχασα!» μουρμούρισε ο Τζορτζ. «Ελπίζω να μην το έχω χάσει».

«Δεν είσαι και πολύ σωστό μέλος» είπε αυστηρά η Τζάνετ. «Ξέχασες το σύνθημα, έχασες και το σήμα σου...»

«Λυπάμαι» απολογήθηκε ο Τζορτζ. «Για να πω την αλήθεια, σχεδόν έχω ξεχάσει και τη μυστική ομάδα μας».

«Τότε δεν αξίζεις να ανήκεις σ' αυτή» τον αποπήρε ο Πίτερ.

«Δεν φταίω εγώ... Είχαμε τόσο καιρό να συναντηθούμε! Νομίζω...»

Νέο χτύπημα στην πόρτα. Ήταν η Παμ και η Μπάρμπα. Επικράτησε ησυχία στην αποθήκη. Όλοι περίμεναν να ακούσουν το σύνθημα.

«Βεντσεσλάς!» είπε σφυριχτά η Μπάρμπα με τόσο παράξενη φωνή, που τους έκανε να αναπηδήσουν.

«Βεντσεσλάς!» ψιθύρισε και η Παμ.

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα και τα δύο κορίτσια μπήκαν στην αποθήκη.

«Ωραία! Και οι δυο φοράτε τα σήματά σας» παρατήρησε ο Πίτερ ευχαριστημένος. «Πού είναι ο Κόλιν και ο Τζακ; Έχουν αργήσει».

Ο Τζακ περίμενε τον Κόλιν στην αυλόπορτα. Είχε ξεχάσει το σύνθημα! Χριστέ μου, ποιο θα μπορούσε να εί-

ναι; Σκεφτόταν ένα σωρό λέξεις: Βηθλεέμ, Αϊ-Βασίλης, ποιο μπορεί να ήταν; Θυμόταν μόνο ότι ήταν κάτι που είχε σχέση με τα χριστουγεννιάτικα κάλαντα. Δεν τον ενθουσίαζε η ιδέα να πάει στον τόπο της συνάντησης χωρίς να θυμάται το σύνθημα. Ο Πίτερ μπορούσε να γίνει πολύ αυστηρός, και στον Τζακ δεν άρεσε καθόλου να του κάνουν παρατηρήσεις μπροστά σε άλλους, γι' αυτό έστυβε το μυαλό του να βρει τη σωστή λέξη. Είδε από μακριά τον Κόλιν να έρχεται και αποφάσισε να τον περιμένει. Αυτός θα ήξερε οπωσδήποτε το σύνθημα.

«Γεια!» χαιρέτησε ο Κόλιν πλησιάζοντας. «Είδες κανέναν από τους άλλους;»

«Η Παμ και η Μπάρμπα είναι κιόλας μέσα» απάντησε ο Τζακ. «Κόλιν, ξέρεις το σύνθημα;»

«Και βέβαια το ξέρω!» είπε ο Κόλιν.

«Βάζω στοίχημα πως δεν το θυμάσαι!» τον προκάλεσε ο Τζακ.

«Το θυμάμαι και το παραθυμάμαι! Είναι “Βεντσεσλάς”» είπε ο Κόλιν. «Την πάτησες, Τζακ, αν νόμιζες, στ' αλήθεια, πως δεν το ήξερα!»

«Σ' ευχαριστώ που μου το θύμισες» είπε χαμογελώντας ο Τζακ. «Το είχα ξεχάσει, αλλά μην το πεις στον Πίτερ. Πάμε τώρα από το μονοπάτι. Κοίτα τα αρχικά των Μυστικών Εφτά στην πόρτα της αποθήκης!»

Χτύπησαν την πόρτα.

«BENTΣΕΣΛΑΣ!» φώναξε δυνατά ο Κόλιν.

Η πόρτα άνοιξε στη στιγμή και φάνηκε το αγανακτισμένο πρόσωπο του Πίτερ.

«Τι σ' έπιασε και φωνάζεις έτσι; Θέλεις όλοι στο χωριό να μάθουν το σύνθημά μας, χαζοχαρούμενε;»

«Συγγνώμη» είπε ο Κόλιν μπαίνοντας. «Έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει κανένας άλλος τριγύρω για να τ' ακούσει».

«Βεντσεσλάς!» μουρμούρισε και ο Τζακ, βλέποντας ότι ο Πίτερ δεν τον άφηνε να προχωρήσει χωρίς το σύνθημα.

Η πόρτα έκλεισε και τα επτά παιδιά τακτοποιήθηκαν στις θέσεις τους. Ο Πίτερ και η Τζάνετ βολεύτηκαν στις γλάστρες. Όλοι οι άλλοι κάθισαν στις κούτες.

«Τέλειο μέρος για συναντήσεις» είπε ο Τζορτζ. «Ζεστό, βολικό και όχι πολύ κοντά στο σπίτι».

«Ναι. Θα συμφωνήσω, παιδιά, το κάνατε πολύ ωραίο» συμπλήρωσε η Μπάρμπα. «Ακόμα κι αυτό το μικρό κουρτινάκι στο παράθυρο».

Ο Πίτερ κοίταξε γύρω του τη μικρή συντροφιά.

«Πρώτα θα κουβεντιάσουμε και μετά θα τσιμπήσουμε και θα πιούμε κάτι» τους είπε.

Τα μάτια όλων καρφώθηκαν στο μικρό ράφι πίσω από την πλάτη του Κόλιν. Εκεί πάνω υπήρχαν επτά ποτήρια, ένα πιάτο με μπισκότα και ένα μπουκάλι γεμάτο με ένα σκούρο υγρό. Τι να ήταν άραγε;

«Πρώτα απ' όλα» συνέχισε ο Πίτερ «πρέπει να βρούμε ένα άλλο σύνθημα, γιατί το Βεντσεσλάς δεν μου φαίνεται σωστό για μετά τα Χριστούγεννα. Εξάλλου, ο Κόλιν το φώναξε τόσο δυνατά, που το άκουσε μάλλον όλο το χωριό».

«Μην είσαι τόσο...» άρχισε να λέει ο Κόλιν, αλλά ο Πίτερ τον κοίταξε αυστηρά.

«Μη με διακόπτεις. Είμαι ο αρχηγός αυτής της ομά-

δας και αποφασίζω να διαλέξουμε ένα άλλο σύνθημα. Επίσης, βλέπω ότι δύο από σας δεν φοράτε τα σήματά σας. Γιατί, Τζορτζ και Κόλιν;»

«Σου είπα ότι το δικό μου το ξέχασα» απάντησε ο Τζορτζ. «Θα το βρω, όμως, όταν γυρίσω στο σπίτι».

«Νομίζω ότι εγώ έχασα το δικό μου» είπε με τη σειρά του ο Κόλιν. «Δεν το ξέχασα. Έκανα όλο το σπίτι άνω κάτω, αλλά δεν το βρήκα πουθενά. Η μητέρα μου, όμως, υποσχέθηκε να μου φτιάξει ένα άλλο απόψε».

«Εντάξει» είπε ο Πίτερ. «Και τώρα ακούω ιδέες για το νέο μας σύνθημα».

«Τραλαλά, τραλαλά!» είπε εύθυμα η Παμ.

«Λογικέψου!» τη μάλωσε ο Πίτερ. «Αυτή η ομάδα είναι σοβαρή, δεν θέλω χαζομάρες!»

«Σκέφτηκα ένα χτες βράδυ. Πώς σας φαίνεται το “Επτάνησα”;» πρότεινε ο Τζακ.

«Υπάρχει κάποιο ιδιαίτερο νόημα σ’ αυτό;» ρώτησε ο Πίτερ.

«Λοιπόν, τα νησιά είναι επτά, έτσι; Και εμείς είμαστε η ομάδα των επτά» συνέχισε ο Τζακ. «Σκέφτηκα πως ταιριάζει».

«Κατάλαβα τον συνειρμό σου. Ναι, είναι αρκετά καλό» συμφώνησε ο Πίτερ. «Στην πραγματικότητα, βέβαια, υπάρχουν περισσότερα από επτά νησιά στο Ιόνιο Πέλαγος. Να σηκώσουν το χέρι όσοι το θέλουν για σύνθημα».

Όλοι τους σήκωσαν τα χέρια. Ναι, το «Επτάνησα» ήταν ωραίο σύνθημα για τους επτά. Ο Τζακ φαινόταν ευχαριστημένος.

«Η αλήθεια είναι πως είχα ξεχάσει το τωρινό μας σύνθημα» ομολόγησε. «Μου το θύμισε ο Κόλιν. Έτσι, είμαι πολύ χαρούμενος που σκέφτηκα εγώ το νέο μας συνθηματικό».

«Κανένας δεν πρέπει να το ξεχνάει αποδώ και πέρα» τόνισε ο Πίτερ. «Είναι πολύ σημαντικό. Λοιπόν, τι λέτε, να τσιμπήσουμε κάτι τώρα;»

«Υπεροχονόστιμο!» έκανε η Μπάρμπα και όλοι γέλασαν.

«Εννοείς... υπέροχο ή νόστιμο;» ρώτησε η Τζάνετ.

«Και τα δύο!» απάντησε η Μπάρμπα. «Τι είναι αυτό το περίεργο πράγμα στο μπουκάλι, Τζάνετ;»

Η Τζάνετ το ανακάτεψε δυνατά. Είχε σκούρο κόκκινο χρώμα, ενώ μικρά μαύρα σβολαράκια αιωρούνταν μέσα στο μπουκάλι.

«Η μαμά δεν είχε να μας δώσει λεμονάδα και δεν θέλαμε άλλο γάλα, αφού ήπιαμε πολύ στο πρωινό» εξήγησε. «Ξαφνικά, όμως, σκεφτήκαμε ένα βαζάκι με μαρμελάδα φραγκοστάφυλο που υπήρχε στο σπίτι. Ορίστε, λοιπόν, τσάι φραγκοστάφυλου!»

«Το ανακατέψαμε με βραστό νερό και προσθέσαμε ακόμα λίγη ζάχαρη» συμπλήρωσε ο Πίτερ. «Είναι στ' αλήθεια πολύ καλό – για την ακρίβεια είναι νοστιμού-πέροχο!»

«Ακόμα ένα ανακάτεμα του νόστιμος και του υπέροχος» είπε γελώντας η Μπάρμπα. «Υπεροχονόστιμος και νοστιμούπέροχος! Αυτά περιγράφουν τα πάντα τέλεια!»

Το τσάι φραγκοστάφυλου ήταν πραγματικά καλό και ταίριαζε και με τα μπισκότα.

«Κάνει καλό και στα κρυολογήματα» είπε η Τζάνετ, μασουλώντας τα κομματάκια του φραγκοστάφυλου που είχαν μείνει στον πάτο του ποτηριού της.

«Έτσι, αν κάποιος από εμάς έχει αρπάξει κανένα κρυολόγημα, τώρα θα του περάσει!»

Όλοι κατάλαβαν αυτή την παράξενη παρατήρηση και κούνησαν το κεφάλι. Άφησαν κάτω τα ποτήρια τους και έγλειψαν τα χείλη τους.

«Κρίμα που δεν έχει άλλο» είπε η Τζάνετ. «Δεν υπήρχε, όμως, πολλή μαρμελάδα μέσα σ' εκείνο το βάζο – αλλιώς θα είχαμε να πιούμε πολύ ακόμα».

«Τώρα έχουμε να συζητήσουμε για δουλειές» είπε ο Πίτερ δίνοντας στον Σκάμπερ μερικά ψίχουλα. «Δεν έχει νόημα να έχουμε μια ομάδα, αν δεν υπάρχει κάποιο σχέδιο να ακολουθήσουμε, κάτι να κάνουμε».

«Όπως το καλοκαίρι» πετάχτηκε η Παμ. «Θυμάστε; Που μαζέψαμε χρήματα για να στείλουμε ανάπηρα παιδιά διακοπές στη θάλασσα».

«Ακριβώς. Λοιπόν, έχει κανείς από σας καμιά ιδέα;» ρώτησε ο Πίτερ.

Κανένας δεν μπόρεσε να σκεφτεί τίποτα.

«Δεν είναι βέβαια και η καλύτερη εποχή μετά τα Χριστούγεννα για να βοηθήσεις τους ανθρώπους» είπε η Παμ. «Θέλω να πω ότι όλοι πήραν δώρα και όλοι είχαν βοήθεια, ακόμα και οι πιο φτωχοί και οι πιο ηλικιωμένοι του χωριού».

«Δεν υπάρχει κανένα μυστήριο ή κάποιος γρίφος να λύσουμε;» ρώτησε ο Τζορτζ. «Αν δεν γίνεται να βρούμε κάποιο στραβό να διορθώσουμε, ίσως μπορούμε να βρούμε κάποιο μυστήριο να διαλευκάνουμε».

«Τι είδους μυστήριο εννοείς;» ρώτησε με απορία η Μπάρμπαρα.

«Δεν ξέρω ακριβώς» είπε ο Τζορτζ. «Θα πρέπει, όμως, να έχουμε τον νου μας, να προσέχουμε δηλαδή οποιοδήποτε παράξενο ή περίεργο γεγονός που θα μπορούσε να μας οδηγήσει σε κάποιο αίνιγμα για να το λύσουμε».

«Αυτή η σκέψη έχει ενδιαφέρον» παρατήρησε ο Κόλιν. «Δεν νομίζω, όμως, ότι θα βρούμε τίποτα, γιατί ακόμα κι αν υπάρχει κάτι, η αστυνομία θα το έχει εντοπίσει πολύ πριν από μας».

«Καλά» είπε ο Πίτερ. «Πρέπει πάντως να έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά. Αν κάποιος από σας ακούσει για κάποια καλή πράξη που θα μπορούσαμε να κάνουμε ή για κάποιο μυστήριο που χρειάζεται λύση, χωρίς καθυστέρηση πρέπει να καλέσει σε συνάντηση τους Μυστικούς Εφτά. Καταλάβετε;»

Όλοι είπαν «ναι».

«Και αν έχουμε κάτι να αναφέρουμε θα πρέπει να έρθουμε εδώ στην αποθήκη των Μυστικών Εφτά και να αφήσουμε ένα σημείωμα, έτσι;» είπε ο Τζορτζ.

«Αυτό θα ήταν το καλύτερο» συμφώνησε μαζί του ο Πίτερ. «Η Τζάνετ και εγώ θα ερχόμαστε κάθε πρωί να βλέπουμε αν κάποιος από σας έχει αφήσει οτιδήποτε. Ελπίζω κάποιος να το κάνει».

«Το ίδιο κι εγώ. Δεν είναι καθόλου ενδιαφέρον, ούτε και διασκεδαστικό, να υπάρχει μια μυστική ομάδα που να μην κάνει τίποτα» είπε ο Κόλιν. «Θα έχω τα μάτια μου δεκατέσσερα! Ποτέ δεν ξέρεις πότε μπορεί να εμφανιστεί κάτι».

«Πάμε να φτιάξουμε χιονάνθρωπους στο λιβάδι, απέναντι από το παλιό σπίτι κοντά στο ποτάμι;» πρότεινε ο Τζορτζ και σηκώθηκε όρθιος. «Το χιόνι είναι πυκνό εκεί. Θα έχει πλάκα. Μπορούμε να φτιάξουμε πλήθος ολόκληρο από χιονάνθρωπους. Θα δείχνουν πολύ αστείοι έτσι όπως θα στέκονται μόνοι τους στο λιβάδι».

«Ναι, ναι, πάμε» συμφώνησε χωρίς δεύτερη σκέψη η Τζάνετ, έχοντας βαρεθεί να μένει ακίνητη και άπραγη. «Θα πάρω αυτό τον παλιό σκούφο, να τον φορέσουμε σε κάποιον χιονάνθρωπο – αιώνες είναι κρεμασμένος εδώ μέσα!»

«Κι εγώ θα πάρω αυτό το παλτό» είπε ο Πίτερ, ξεκρεμώντας ένα βρόμικο, κουρελιασμένο πανωφόρι από ένα καρφί. «Ένας Θεός ξέρει σε ποιον ανήκει».

Έτσι, η παρέα κίνησε για το χωράφι δίπλα στο ποτάμι, για να στήσει ένα πλήθος χιονάνθρωπους!

3

Ένας πολύ θυμωμένος γεράκος

Δεν έφτιαξαν πολλούς. Ίσα ίσα που πρόλαβαν να στήσουν τέσσερις. Το χιόνι ήταν πυκνό και μαλακό στο λιβάδι και μπορούσαν εύκολα να το κάνουν μεγάλες μπάλες για να φτιάξουν τους χιονάνθρωπους. Ο Σκάμπερ πέρασε υπέροχα βοηθώντας τους. Η Τζάνετ έβαλε τον σκούφο σε έναν απ' αυτούς και ο Πίτερ πέρασε το πανωφόρι γύρω από τους χιονένιους ώμους του. Βρήκαν πέτρες για μάτια και μύτη, και ένα κομμάτι ξύλο για στόμα. Του έβαλαν και ένα μπαστούνι στο χέρι. Ήταν ο πιο ωραίος απ' όλους.

«Φοβάμαι πως είναι ώρα να γυρίσω στο σπίτι» είπε ο Κόλιν. «Είναι η ώρα του φαγητού. Τι ατυχία! Θα ήθελα να έμενα λίγο ακόμη!»

«Καλύτερα να πάμε όλοι σπίτι μας τώρα» είπε ο Πίτερ. «Πρέπει να πλυθούμε, να αλλάξουμε ρούχα και να στεγνώσουμε τα γάντια μας. Τα δικά μου είναι μούσκεμα και τα χέρια μου παγωμένα».

«Το ίδιο και τα δικά μου. Ξέρω πως θα με τσούζουν τρομερά μόλις ζεσταθούν λιγάκι» είπε η Μπάρμπαρα τινάζοντας τα χέρια της πάνω κάτω. «Ήδη με τσούζουν!»

Άφησαν τους τέσσερις χιονάνθρωπους να στέκονται στο λιβάδι και βγήκαν από την κοντινότερη έξοδο. Απέναντι βρισκόταν το παλιό σπίτι. Ήταν άδειο, εκτός από ένα δωμάτιο στο ισόγειο, στο παράθυρο του οποίου κρέμονταν βρόμικες κουρτίνες.

«Ποιος ζει εκεί;» ρώτησε ο Πίτερ.

«Ο επιστάτης, μόνος του» απάντησε η Τζάνετ. «Είναι πολύ γέρος, ολότελα κουφός και τρομερά δύστροπος».

Τα παιδιά σκαρφάλωσαν στην αυλόπορτα και κοίταξαν το παλιό, ερειπωμένο σπίτι.

«Είναι αρκετά μεγάλο» είπε ο Κόλιν. «Αναρωτιέμαι σε ποιους ανήκει και γιατί δεν μένουν σ' αυτό».

«Κοιτάξτε πόσο λείο και μαλακό φαίνεται το μονοπάτι που οδηγεί στο σπίτι, έτσι όπως είναι στρωμένο το χιόνι!» παρατήρησε η Τζάνετ. «Ούτε καν ο επιστάτης δεν το έχει πατήσει. Φαντάζομαι πως θα χρησιμοποιεί την πίσω πόρτα. Σκάμπερ, κακό σκυλί, γύρνα πίσω!»

Ο Σκάμπερ πέρασε κάτω από την καγκελόπορτα και όρμησε τρέχοντας στο χιονισμένο μονοπάτι. Τα ίχνη από τα πόδια του φαίνονταν ολοκάθαρα πάνω στο χιόνι. Γάβγισε χαρούμενα. Οι κουρτίνες στο ισόγειο τραβήχτηκαν και ένα θυμωμένο πρόσωπο, γέρικο και ρυτιδιασμένο, κοίταξε έξω. Μετά, το παράθυρο άνοιξε.

«Εεε, πάρτε δρόμο αποδώ και μαζέψτε και τον σκύ-

λο σας. Δεν θέλω παιδιά ή σκυλιά εδώ, ενοχλητικά πλάσματα!»

Ο Σκάμπερ σταμάτησε και γάβγισε με θράσος στον γερο-επιστάτη. Αυτός τραβήχτηκε από το παράθυρο. Έπειτα η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε ο γέρος κρατώντας ένα μεγάλο μπαστούνι. Το κούνησε απειλητικά προς τα παιδιά, τρομάζοντάς τα αρκετά.

«Θα μαυρίσω τον σκύλο σας στο ξύλο» φώναξε.

«Σκάμπερ, Σκάμπερ, έλα δω!» ξεφώνισε ο Πίτερ.

Ο Σκάμπερ, όμως, δεν του έδωσε καμιά σημασία. Ο επιστάτης προχώρησε προς το μέρος του, σηκώνοντας το μπαστούνι του για να τον χτυπήσει. Τότε ο Πίτερ άνοιξε με μια σπρωξιά την καγκελόπορτα και έτρεξε προς τον Σκάμπερ για να τον προστατεύσει.

«Θα τον πάρω, θα τον πάρω» φώναξε στον γέρο.

«Τι είπες;» ρώτησε εκείνος θυμωμένος, χαμηλώνοντας όμως το μπαστούνι του. «Για πού το έβαλες εσύ και γιατί έστειλες το σκυλί σου εδώ πέρα;»

«Δεν το έστειλα εγώ, μόνο του ήρθε» απάντησε ο Πίτερ γλιστρώντας τα δάχτυλά του κάτω από το κολάρο του Σκάμπερ.

«Μίλα δυνατά, δεν σ' ακούω» φώναξε ο γέρος, σαν να ήταν ο Πίτερ κουφός και όχι ο ίδιος.

Ο Πίτερ ξεφώνισε με όλη του τη δύναμη: «ΔΕΝ ΕΣΤΕΙΛΑ ΕΓΩ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟ ΜΟΥ ΕΔΩ ΜΕΣΑ!».

«Καλά, καλά, μη σκούζεις!» γκρίνιαξε ο επιστάτης. «Μην ξαναπατήσετε εδώ πέρα, αλλιώς θα φωνάξω την αστυνομία!»

Με τα λόγια αυτά εξαφανίστηκε, μπαίνοντας στο σπίτι από την πλαϊνή πόρτα. Ο Πίτερ τράβηξε τον Σκάμπερ έξω από τον περίβολο.

«Τι κακότροπος άνθρωπος!» είπε στ' άλλα παιδιά. «Θα μπορούσε να είχε χτυπήσει τον Σκάμπερ πολύ άσχημα μ' αυτό το μεγάλο μπαστούνι».

Η Τζάνετ έκλεισε την πόρτα.

«Εσύ και ο σκύλος χαλάσατε το υπέροχο, λείο μονοπάτι» παρατήρησε. «Θεέ μου, το ρολόι της εκκλησίας χτύπησε μία παρά τέταρτο. Πρέπει να βιαστούμε».

«Θα σας ειδοποιήσω εγώ πότε θα ξανασυναντηθούμε» φώναξε ο Πίτερ καθώς χωρίζονταν στη γωνία. «Και μην ξεχάσετε το σύνθημα και τα σήματά σας».

Όλοι γύρισαν στα σπίτια τους. Ο Τζακ έφτασε πρώτος στο δικό του, γιατί έμενε εκεί κοντά. Όρμησε στο μπάνιο να πλύνει τα χέρια του και μετά πήγε να χτενίσει τα μαλλιά του.

Καλύτερα να βγάλω το σήμα μου, σκέφτηκε και έκανε να το ξεκαρφιτσώσει. Το σήμα του, όμως, ήταν άφαντο! Θα πρέπει να του είχε πέσει. Κατσούφιασε και ξαναμπήκε στο μπάνιο. Έψαξε αλλά δεν μπόρεσε να το βρει πουθενά. Κατάρα! Τι ατυχία!

Η μητέρα λείπει και δεν γίνεται να μου φτιάξει ένα καινούριο, συλλογίστηκε. Και η μισ Έλλη είμαι βέβαιος πως δεν θα έμπαινε ποτέ στον κόπο να μου φτιάξει κάτι τέτοιο.

Η μισ Έλλη ήταν η νταντά της αδελφής του. Συμπαθούσε πολύ τη Σούζι –την αδελφή του– αλλά τον Τζακ

τον θεωρούσε βρόμικο, ταραχοποιό και κακομαθημένο. Ο Τζακ δεν ήταν βέβαια τέτοιο άτομο, αλλά για κάποιον απροσδιόριστο λόγο, ποτέ δεν συμπεριφερόταν καλά μπροστά στη μις Έλλη.

Θα τη ρωτήσω αν μπορεί να μου το φτιάξει, αποφάσισε τελικά. Άλλωστε, ήμουν πολύ καλός τις δύο τελευταίες μέρες.

Η μις Έλλη μπορεί να του έκανε αυτή τη χάρη, αν τα πράγματα δεν πήγαιναν τόσο άσχημα στο μεσημεριανό φαγητό.

«Ξέρω πού ήσουν σήμερα το πρωί» είπε πονηρά η Σούζι την ώρα που κάθισαν στο τραπέζι. «Ήσουν στη χαζομουστική σου ομάδα. Νομίζεις πως δεν ξέρω τίποτα γι' αυτήν, ε; Μάθε, λοιπόν, πως ξέρω πολλά».

Ο Τζακ την αγριοκοίταξε.

«Κόφ' το! Ποτέ δεν πρέπει να αποκαλύπτεις τα μυστικά των άλλων. Μάζεψε, λοιπόν, τη γλώσσα σου και μην ανακατεύεσαι!»

«Πώς μιλάς έτσι, Τζακ;» πετάχτηκε αμέσως η μις Έλλη.

«Ποιο είναι το σύνθημα;» συνέχισε η ενοχλητική Σούζι. «Ξέρω ποιο ήταν το τελευταίο, γιατί το είχες γράψει στο τετράδιό σου για να μην το ξεχάσεις και το είδα. Ήταν...»

Ο Τζακ έδωσε μια δυνατή κλοτσιά κάτω από το τραπέζι, σημαδεύοντας τη Σούζι στο καλάμι. Για κακή του τύχη, όμως, τα μακριά πόδια της μις Έλλη μπήκαν στη μέση. Η μπότα του Τζακ τη χτύπησε στον αστράγαλο κι εκείνη έβγαλε μια δυνατή, πονεμένη κραυγή.

«Οχ! Ο αστράγαλός μου! Πώς τόλμησες, Τζακ; Φύγε αμέσως από το τραπέζι! Θα μείνεις νηστικός! Δεν θα σου ξαναπώ άλλη κουβέντα σήμερα, αν είναι να συμπεριφέρεσαι έτσι!»

«Συγγνώμη, μις Έλλη» ψιθύρισε κατακόκκινος ο Τζακ. «Δεν ήθελα να χτυπήσω εσάς!»

«Σημασία έχει ότι ήθελες να κλοτσήσεις κάποιον, και όχι ποιον πέτυχες τελικά!» είπε ψυχρά η μις Έλλη. «Δεν αισθάνομαι καλύτερα επειδή μου είπες ότι ήθελες να χτυπήσεις την αδελφή σου και όχι εμένα. Σε παρακαλώ να φύγεις αμέσως από την τραπεζαρία».

Ο Τζακ υπάκουσε. Δεν τόλμησε να χτυπήσει πίσω του την πόρτα, παρόλο που πολύ θα το ήθελε. Δεν ήταν πια θυμωμένος με τη Σούζι. Πρόλαβε να δει το πρόσωπό της καθώς έφευγε και κατάλαβε πως ήταν αναστατωμένη και στενοχωρημένη. Ήθελε μόνο να τον πειράξει, όχι να του στερήσει το μεσημεριανό φαγητό!

Ο Τζακ ανέβηκε στο δωμάτιό του δίνοντας κλοτσιές στα σκαλοπάτια. Ήταν αδικία που τον έδιωξαν προτού σερβίρουν τις τάρτες μαρμελάδας. Του άρεσαν τόσο πολύ! Απαίσια μις Έλλη! Τώρα δεν θα του έφτιαχνε ποτέ ένα νέο σήμα και μπορεί να τον έδιωχναν και από την ομάδα επειδή το έχασε. Ο Πίτερ είχε πει ότι θα πραγματοποιούσε την απειλή του σε όποιον εμφανιζόταν δύο φορές χωρίς σήμα.

Μου φαίνεται σαν να ένιωσα να μου πέφτει κάτι όταν έφτιαχνα τον τελευταίο χιονάνθρωπο, σκέφτηκε ο Τζακ. Το απόγευμα θα πάω να ψάξω και καλύτερα αυτό να

γίνει προτού αρχίσει πάλι να χιονίζει, αλλιώς δεν θα το βρω ποτέ. Η μισ Έλλη, όμως, τον γράπωσε τη στιγμή που πήγαινε να βγει έξω και τον σταμάτησε.

«Όχι, Τζακ. Μετά την απαράδεκτη συμπεριφορά σου στο τραπέζι, δεν πρόκειται να πας πουθενά» είπε αυστηρά. «Τέρμα το παιχνίδι για σήμερα!»

«Μα είναι ανάγκη να ψάξω για κάτι που έχασα, μισ Έλλη» αντέδρασε ο Τζακ προσπαθώντας να της ξεφύγει με τρόπο.

«Άκουσες τι σου είπα;» αγρίεψε η μισ Έλλη υψώνοντας τη φωνή της, και ο καημένος ο Τζακ ξαναμπήκε γρήγορα στο σπίτι.

Πολύ καλά! Τότε κι αυτός θα έβγαινε τη νύχτα για να ψάξει με τον φακό του. Η μισ Έλλη δεν θα τον εμπόδιζε να κάνει αυτό που ήθελε...

4

Τι συνέβη στον Τζακ

Ο Τζακ το 'πε και το 'κανε. Ανέβηκε στο δωμάτιό του τη συνηθισμένη ώρα, λέγοντας μια ευγενική «καληνύχτα» στη μισ Έλλη, χωρίς όμως να ξεντυθεί. Απεναντίας, φόρεσε το παλτό και τον σκούφο του. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να τολμήσει να πάει κάτω και να προσπαθήσει να βγει έξω την ίδια εκείνη στιγμή.

Ίσως θα πρέπει να περιμένω να δω τι ώρα θα πέσει για ύπνο η μισ Έλλη, σκέφτηκε. Καμιά φορά ανεβαίνει στο δωμάτιό της και διαβάζει στο κρεβάτι. Δεν έχω καμιά όρεξη να με πιάσει στα πράσα. Ποιος ξέρει τι ιστορίες θα πει στη μητέρα μου όταν επιστρέψει.

Έτσι, άνοιξε ένα βιβλίο και περίμενε. Η μισ Έλλη, αφού άκουσε τις ειδήσεις των εννέα στο ραδιόφωνο, κλείδωσε το σπίτι και ανέβηκε να κοιμηθεί. Ο Τζακ την άκουσε να κλείνει την πόρτα του δωματίου της.

Ωραία! Τώρα μπορούσε να το σκάσει. Έβαλε τον φακό στην τσέπη του, γιατί, στ' αλήθεια, η βραδιά ήταν πολύ

σκοτεινή και το φεγγάρι δεν είχε φανεί ακόμη. Σύρθηκε σιγανά κάτω και έφτασε στην πόρτα του κήπου. Την ξεκλείδωσε απαλά. Ο σύρτης έτριξε λίγο, και αυτό ήταν όλο κι όλο. Βγήκε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Τα πόδια του βούλιαξαν στο χιόνι. Πήρε το δρομάκι που οδηγούσε στο λιβάδι, φωτίζοντάς το με τον μικρό φακό του καθώς προχωρούσε. Το χιόνι λαμπύριζε και υπήρχε ένα αμυδρό λευκό φως τριγύρω. Γρήγορα έφτασε στο χωράφι όπου είχαν φτιάξει τους χιονάνθρωπους και σκαρφάλωσε στον μεγάλο φράχτη.

Οι χιονάνθρωποι έστεκαν σιωπηλοί, σχεδόν σαν να τον είχαν δει και να τον περίμεναν. Στον Τζακ δεν άρεσε καθόλου αυτό. Του φάνηκε πως κάποιος κινήθηκε. Κράτησε την αναπνοή του, αλλά, βέβαια, τίποτα δεν είχε σάλεψει. Ήταν απλώς η φαντασία του.

«Μην είσαι ανόητος!» είπε στον εαυτό του αυστηρά. «Ξέρεις ότι είναι φτιαγμένοι από σκέτο χιόνι. Συγκεντρώσου και ψάξε για το σήμα σου».

Αναψε τον φακό του και οι χιονάνθρωποι έλαμψαν πιο άσπροι από ποτέ. Εκείνος με τα μάτια, τη μύτη και το στόμα, που φορούσε τον σκούφο και το πανωφόρι, έμοιαζε να τον παρατηρεί σοβαρός καθώς έψαχνε εδώ κι εκεί. Ο Τζακ τού γύρισε την πλάτη.

«Μπορεί να έχεις μάτια από πέτρα, αλλά μοιάζεις σαν να μπορείς να δεις μέσα από αυτά!» είπε στον σιωπηλό χιονάνθρωπο. «Δεν φαντάζομαι να με χτυπήσεις στην πλάτη και να με τρομάξεις...»

Ξαφνικά ο Τζακ έβγαλε μια κραυγή θριάμβου. Είχε

βρει το σήμα του. Εκεί, πάνω στο χιόνι, βρισκόταν η κονκάρδα με τα αρχικά Μ.Ε. –Μυστικοί Εφτά– κεντημένα πάνω της. Τελικά, εκεί του είχε πέσει. Το καρφίτσωσε προσεκτικά στο παλτό του. Αισθάνθηκε πολύ τυχερός που το είχε βρει τόσο εύκολα. Τώρα μπορούσε να γυρίσει στο σπίτι του και να ξαπλώσει στο κρεβάτι του. Είχε αρχίσει να κρυώνει και νύσταζε. Ξάφνου, όμως, ο φακός του τρεμόπαιξε και μετά έσβησε ολότελα.

«Τι ατυχία!» μουρμούρισε ο Τζακ. «Τελείωσαν οι μπαταρίες. Δεν μπορούσαν τουλάχιστον να κρατήσουν μέχρι να πάω σπίτι; Ευτυχώς που ξέρω καλά τον δρόμο...»

Ξαφνικά, άκουσε έναν θόρυβο στο βάθος του δρόμου και είδε τα φώτα ενός αυτοκινήτου που ερχόταν με πολύ μικρή ταχύτητα. Ο Τζακ ξαφνιασθηκε. Ο δρόμος δεν οδηγούσε πουθενά – ήταν αδιέξοδο. Μήπως το αυτοκίνητο είχε χαθεί; Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, καλύτερα να πήγαινε να δείξει στον οδηγό τον σωστό δρόμο. Συχνά οι άνθρωποι χάνονται όταν οι δρόμοι είναι σκεπασμένοι με χιόνι.

Πήγε, λοιπόν, προς την κεντρική είσοδο. Το αυτοκίνητο πέρασε δίπλα του αργά και τότε ο Τζακ είδε ότι τραβούσε κάτι. Κάτι μεγάλο. Τι στο καλό ήταν αυτό;

Το αγόρι άνοιξε διάπλατα τα μάτια του για να μπορέσει να δει καλύτερα. Δεν ήταν αρκετά μεγάλο για φορητό μεταφορών, μολονότι έμοιαζε με κάτι τέτοιο. Δεν ήταν ούτε τροχόσπιτο, γιατί δεν είχε μεγάλα παράθυρα στο πλάι. Άραγε υπήρχαν καθόλου παράθυρα; Ο Τζακ δεν μπορούσε να δει κανένα. Τελικά, τι ήταν αυτό το

περίεργο φορτηγό; Και πού πήγαινε; Ο οδηγός σίγουρα πρέπει να είχε κάνει λάθος. Το παιδί άρχισε να σκαρφαλώνει στην πύλη, αλλά ξαφνικά στάθηκε ακίνητο. Τα φώτα του αυτοκινήτου έσβησαν. Το καμiónι και η ρυμούλκα σταμάτησαν. Ο Τζακ μπορούσε να διακρίνει τις σκοτεινές φιγούρες του αμαξιού και της καρότσας πίσω του να μένουν σχεδόν ακίνητες. Τι μπορεί να σήμαιναν όλα αυτά;

Κάποιος άρχισε να μιλάει σε έναν άλλο με σιγανή φωνή. Ο Τζακ μπόρεσε να διακρίνει έναν δύο άντρες να βγαίνουν από το αυτοκίνητο, αλλά δεν κατάφερε να ακούσει τα βήματά τους εξαιτίας του χιονιού. Παρακαλούσε να έβγαινε το φεγγάρι, ώστε να πήγαινε να κρυφτεί πίσω από τον φράχτη και να έβλεπε τι θα συνέβαινε. Τότε ένας από τους άντρες μίλησε με πιο δυνατή φωνή.

«Υπάρχει κανένας εδώ γύρω;»

«Μόνο αυτός ο θεόκουφος τύπος» απάντησε η άλλη φωνή.

«Ρίξε μια ματιά» ξανακούστηκε η πρώτη φωνή. «Έτσι, για καλό και για κακό».

Ο Τζακ κατέβηκε γρήγορα από την καγκελόπορτα καθώς είδε να ανάβουν έναν δυνατό φακό. Ζάρωσε πίσω από τον χιονισμένο φράχτη, ρίχνοντας πάνω του μπόλικο χιόνι. Άκουσε το απαλό τρίξιμο του παγωμένου χιονιού καθώς κάποιος περπατούσε δίπλα στον φράχτη. Ο φακός φώτισε πάνω από την πύλη και ο άντρας άφησε να του ξεφύγει μια φωνή.

«Τι είναι εκεί; Ποιος είσαι εσύ;»

Η καρδιά του Τζακ κλότσησε τόσο δυνατά στο στήθος του, που ένιωσε έναν ξαφνικό πόνο. Ήταν έτοιμος να σηκωθεί όρθιος, να κάνει την εμφάνισή του και να πει ποιος ήταν, όταν ο άντρας στην πύλη έβαλε τα γέλια.

«Να πάρει! Κοίτα, Νιμπος, εδώ πέρα υπάρχουν ένα σωρό χιονάνθρωποι. Στην αρχή νόμιζα πως ήταν κανονικοί άνθρωποι και μας παρακολουθούσαν. Πήρα μια τρομάρα...»

Ένας άλλος άντρας πλησίασε σιωπηλά τον πρώτο και μετά γέλασε κι αυτός.

«Παιδικά καμώματα, υποθέτω» είπε. «Πραγματικά, δείχνουν ζωντανοί μ' αυτό το φως. Δεν υπάρχει κανένας εδώ πέρα τέτοια ώρα, Μακ. Έλα, έχουμε δουλειά».

Οι δύο άγνωστοι γύρισαν πίσω στο φορτηγό. Ο Τζακ ανακάθισε τρέμοντας. Τι στο καλό έκαναν αυτοί οι άντρες στο σκοτάδι, έξω από ένα παλιό, άδειο σπίτι; Θα ήταν, άραγε, καλή ιδέα να προσπαθήσει να δει τι σκάρωναν; Όχι, δεν του άρεσε καθόλου αυτή η ιδέα. Το μόνο που ήθελε ήταν να γυρίσει σπίτι του όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Σκαρφάλωσε και πάλι στην πύλη. Άκουσε παράξενους ήχους να έρχονται αποκεί που ήταν οι άντρες, σαν να ξεκλείδωναν κάτι – ίσως να άνοιγαν την πόρτα του φορτηγού.

Και τότε ακούστηκε ένας ήχος που έκανε τον Τζακ να κατέβει κουτρουβαλώντας από την καγκελόπορτα και να το βάλει στα πόδια, τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ένα άγριο ρουθούνισμα, έπειτα μια ψιλή, παράξενη στριγκλιά και μετά ο θόρυβος μιας τρομερής

πάλης, με τους δυο άντρες να λαχανιάζουν και να βρυχιούνται άγρια.

Ο Τζακ δεν μπορούσε, όσο κι αν προσπαθούσε, να καταλάβει τι ήταν αυτός ο θόρυβος – ούτε που τον ενδιέφερε εξάλλου. Το μόνο που ήθελε ήταν να γυρίσει σπίτι του πριν τον βρει κανένα κακό σαν κι αυτό που συνέβαινε σε κάποιον άλλον εκεί έξω, στο χιονισμένο δρομάκι. Θα χρειαζόταν κάποιος πολύ πολύ γενναίος για να επέμβει, και ο Τζακ δεν ένιωθε καθόλου γενναίος εκείνη τη νύχτα.

Γύρισε σπίτι του ξέπνοος. Γλίστρησε μέσα από την πόρτα του κήπου, την κλείδωσε και την αμπάρωσε. Ανέβηκε πάνω χωρίς καν να νοιαστεί για τη σκάλα που έτριζε κάτω από τα πόδια του. Μόλις μπήκε στο δωμάτιο, άναψε το φως. Τώρα ένιωθε πολύ καλύτερα.

Το φως έδιωξε τον φόβο του. Κοίταξε τον εαυτό του στον καθρέφτη. Ήταν κατάχλωμος και το παλτό του ήταν σκεπασμένο με χιόνι. Γι' αυτό έφταιγε η βουτιά που έκανε στο χιονισμένο χαντάκι πίσω από τον φράχτη. Έριξε μια ματιά στο σήμα του – ήταν ακόμη καρφιστωμένο στο παλτό του. Ευτυχώς το είχε βρει.

Βγήκα έξω για να βρω το σήμα μου και ένας Θεός ξέρει τι ανακάλυψα! σκέφτηκε το αγόρι. Πρέπει, οπωσδήποτε, να το πω και στους άλλους. Να συναντηθούμε αύριο κιόλας. Αυτό είναι κάτι που αφορά τους Μυστικούς Εφτά. Θα τους τρελάνει!

Δεν έβλεπε την ώρα να τα διηγηθεί όλα αυτά στους υπόλοιπους της ομάδας. Έπρεπε να ξεπορτίσει πάλι και

να πάει στην αποθήκη, στον κήπο του Πίτερ, για να αφήσει ένα σημείωμα, ζητώντας να γίνει μια επείγουσα συνάντηση άμεσα.

Είναι σημαντικό, πολύ σημαντικό, έλεγε μέσα του ο Τζακ καθώς έγραφε πρόχειρα ένα σημείωμα σε ένα κομμάτι χαρτί. Είναι, στ' αλήθεια, κάτι που πρέπει να ερευνήσει η ομάδα μας.

Κατέβηκε πάλι τα σκαλιά και βγήκε από την πόρτα του κήπου. Δεν φοβόταν τώρα πια. Έτρεξε όλο τον δρόμο μέχρι το σπίτι του Πίτερ. Το αγροτόσπιτο ήταν σκοτεινό και σιωπηλό. Όλοι ήταν στα κρεβάτια τους και κοιμόνταν από νωρίς. Ο Τζακ πήγε κατευθείαν στην παλιά αποθήκη και ψαχούλεψε την πόρτα. Ήταν κλειδωμένη. Με τα χέρια του ψηλάφησε τα μεγάλα γράμματα Μ.Ε. Τελικά, έσκυψε και έριξε το σημείωμα κάτω από την πόρτα. Ο Πίτερ θα το έβρισκε το πρωί.

Γύρισε σπίτι του και ξάπλωσε στο κρεβάτι του, όχι όμως για να κοιμηθεί. Τι ήταν αυτός ο θόρυβος που είχε ακούσει νωρίτερα; Τι ρόλο έπαιζε το παράξενο, ψηλό φορτηγό; Και ποιοι ήταν εκείνοι οι δύο άντρες;

Αυτά τα ερωτήματα ήταν αρκετά για να κρατήσουν οποιονδήποτε ξύπνιο για ώρες ολόκληρες...

5

Συναρπαστικά σχέδια

Το άλλο πρωί, η Τζάνετ πήγε πρώτη στην αποθήκη. Ο Πίτερ έμεινε να βουρτσίσει τον Σκάμπερ. Το τρίχωμα του σκύλου ήταν καλοβουρτσισμένο και πεντακάθαρο, αφού τον περιποιούνταν κάθε πρωί, και η γούνα του έλαμπε.

«Άνοιξε την αποθήκη, μόνο και μόνο για να αεριστεί» της πρότεινε ο Πίτερ. «Δεν θα τη χρησιμοποιήσουμε σήμερα – ούτε και τις επόμενες ημέρες αφού δεν πρόκειται να έχουμε κάποια συνάντηση σύντομα».

Η Τζάνετ, χοροπηδώντας και σιγοτραγουδώντας, ξεκίνησε για την αποθήκη. Πήρε το κλειδί από το μέρος όπου το έκρυβαν, σε ένα μικρό περβάζι κάτω από τη στέγη της αποθήκης, το έβαλε στην κλειδαριά και άνοιξε την πόρτα. Ο αέρας στο εσωτερικό ήταν αποπνικτικός.

Το κορίτσι άφησε την πόρτα ανοιχτή και άνοιξε το μικρό παράθυρο. Καθώς κοιτούσε γύρω της, είδε το σημείωμα του Τζακ στο δάπεδο. Στην αρχή νόμισε πως

ήταν ένα χαρτί για πέταμα. Το πήρε και το τσαλάκωσε μέσα στο χέρι της για να το πετάξει. Τότε το μάτι της έπεσε πάνω σε μια λέξη στην εξωτερική πλευρά του χαρτιού:

*ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝ.
ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ.*

Έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Ξεδίπλωσε το τσαλακωμένο χαρτί και του έριξε μια ματιά. Ένιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Πετάχτηκε έξω από την αποθήκη, φωνάζοντας τον αδελφό της.

«Πίτερ, ΠΙΤΕΡ, πού είσαι; Κάτι έγινε. Έλα γρήγορα!»

Η μητέρα της την άκουσε να φωνάζει και ρώτησε τι συμβαίνει.

«Τζάνετ; Τζάνετ, τι τρέχει, παιδί μου; Τι έγινε;»

«Τίποτα, μαμά» απάντησε η Τζάνετ, έχοντας θυμηθεί ξαφνικά ότι αυτό ήταν υπόθεση της μυστικής ομάδας.

«Τότε γιατί ξεφωνίζεις έτσι; Με τρόμαξες!»

Η Τζάνετ ανέβηκε δυο δυο τα σκαλιά για να πάει στον Πίτερ ο οποίος ακόμη βούρτσιζε τον Σκάμπερ.

«Πίτερ, δεν μ' ακούς που σε φωνάζω; Κάτι συνέβη!»

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Πίτερ έκπληκτος.

«Όταν πήγα στην αποθήκη βρήκα αυτό το χαρτί» του είπε η αδελφή του και του έδωσε το σημείωμα του Τζακ. «Απέξω γράφει: “Κατεπείγον. Πολύ σημαντικό”. Κοίτα τι λέει μέσα».

Ο Πίτερ διάβασε δυνατά.

Πίτερ, κανόνισε μια συνάντηση των Μυστικών Εφτά αμέσως. Υπάρχει ένα πολύ σημαντικό μυστήριο για να λύσουμε. Συνέβη σε μένα χτες το βράδυ, γύρω στις εννιάμισι. Συγκέντρωσε και τους άλλους κατά τις δέκα, αν μπορείς. Θα είμαι εκεί.

Τζακ

«Τι στην ευχή εννοεί;» αναρωτήθηκε ο Πίτερ. «Κάτι του συνέβη χτες τη νύχτα. Τότε, γιατί τέτοιο μυστήριο; Νομίζω ότι υπερβάλλει».

«Όχι, όχι. Είμαι σίγουρη πως όχι» φώναξε η Τζάνετ, χοροπηδώντας από τη χαρά της. «Ο Τζακ ποτέ δεν υπερβάλλει, το ξέρεις ότι δεν υπερβάλλει. Να πάω να πω και στους άλλους να έρθουν στις δέκα, αν μπορούν; Πίτερ, είναι τόσο συναρπαστικό! Βρήκαμε επιτέλους ένα μυστήριο να λύσουμε!»

«Περίμενε πρώτα να δεις τι είδους μυστήριο είναι και μετά ενθουσιάζεσαι» της απάντησε ο Πίτερ.

Και ο ίδιος, όμως, είχε αρχίσει να ενδιαφέρεται γι' αυτή την ιστορία.

«Εγώ» πρόσθεσε «θα ειδοποιήσω τον Κόλιν και τον Τζορτζ, και εσύ θα πας στα κορίτσια».

Η Τζάνετ δεν περίμενε δεύτερη κουβέντα και εξαφανίστηκε τρέχοντας προς τη μία κατεύθυνση, ενώ ο αδελφός της πήγε προς την άλλη. Τι καλά που προέκυψε ανάγκη να ξανασυναντηθούν τόσο σύντομα και μάλιστα για κάτι που έδειχνε τόσο συναρπαστικό!

Τα δύο αδέλφια επέστρεψαν σπίτι τους στις εννιάμισι.

Τα παιδιά υποσχέθηκαν να έρθουν και όλοι ανυπομονούσαν να μάθουν τι ήθελε να τους πει ο Τζακ.

«Θυμηθείτε τα σήματά σας» προειδοποίησε η Τζάνετ τα δύο κορίτσια. «Δεν θα γίνετε δεκτές σε μια τόσο σημαντική συνάντηση σαν κι αυτή, αν δεν ξέρετε το σύνθημα και δεν φοράτε το σήμα σας».

Όλοι ήρθαν νωρίς, αγωνιώντας να ακούσουν τα νέα. Και όλοι θυμούνταν το σύνθημα.

«Επτάνησα!» και η πόρτα άνοιξε και έκλεισε.

«Επτάνησα!» και για μια ακόμα φορά η πόρτα άνοιξε και έκλεισε.

Το ένα μετά το άλλο, τα μέλη της ομάδας έμπαιναν μέσα φορώντας το σήμα και μουρμουρίζοντας το σύνθημα. Ο Κόλιν και ο Τζορτζ είχαν και οι δύο τα σήματά τους εκείνο το πρωί. Ο Τζορτζ είχε βρει το δικό του και η μητέρα του Κόλιν τού είχε κιόλας φτιάξει ένα καινούριο.

Ο Τζακ έφτασε τελευταίος, κι αυτό ήταν πολύ ενοχλητικό, αφού όλοι είχαν τρελαθεί από την αγωνία να μάθουν τι του είχε συμβεί. Κάποια στιγμή, τελικά, εμφανίστηκε.

«Επτάνησα!» ακούστηκε σιγανή η φωνή του έξω από την πόρτα της αποθήκης.

Του άνοιξαν και μπήκε. Όλοι τον κοίταξαν με ανυπομονησία.

«Πήραμε το σημείωμά σου και ειδοποιήσαμε όλα τα μέλη να έρθουν στη συνάντηση» είπε ο Πίτερ. «Τι τρέχει, Τζακ; Είναι, στ' αλήθεια, τόσο σημαντικό;»

«Ακούστε και κρίνετε μόνοι σας» απάντησε ο Τζακ και κάθισε στη θέση που είχαν αφήσει γι' αυτόν. «Ακούστε τι έγινε χτες το βράδυ...»

Άρχισε να διηγείται την ιστορία του – πώς κατάλαβε ότι έλειπε το σήμα του, πώς θυμήθηκε ότι του είχε πέσει στο χωράφι με τους χιονάνθρωπους, πώς ξεγλίστρησε από το σπίτι με τον φακό για να το βρει, και τι είδε και άκουσε όσο ήταν στο λιβάδι.

«Αυτός ο τρομερός θόρυβος, το ρουθούνισμα και η απαίσια στριγκλιά...» είπε ο Τζακ. «Τα μαλλιά μου σηκώθηκαν όρθια. Για ποιον λόγο αυτοί οι άνθρωποι ήρθαν σ' εκείνο το δρομάκι τόσο αργά τη νύχτα; Είναι αδιέξοδο. Σταμάτησαν λίγο πιο κάτω, σ' έναν μεγάλο φράχτη από κισσό. Και τι ήταν αυτό το πράγμα που έσερναν με το αυτοκίνητο;»

«Μήπως ήταν κλούβα ή κάτι παρόμοιο, ή ήταν ένα κλειστό φορτηγό σαν αυτά που μεταφέρουν τους φυλακισμένους;» ρώτησε, σχεδόν ψιθυριστά, η Μπάρμπαρα.

«Δεν ήταν κλούβα – απ' όσο τουλάχιστον μπορούσα να δω» απάντησε ο Τζακ. «Δεν είδα να έχει παράθυρα. Έμοιαζε περισσότερο με καμιόνι μεταφορών, αλλά οτιδήποτε μπορούσε να έχει μέσα, εκτός από έπιπλα. Σας το ξαναλέω, ρουθούνιζε, στρίγκλιζε και πάλευε δυνατά».

«Μήπως ήταν μέσα ένας τρίτος άντρας;» ρώτησε η Παμ με μάτια γουρλωμένα από το ενδιαφέρον και την αγωνία.

«Μπα, δεν νομίζω. Θα μπορούσε βέβαια να είναι κάποιος» είπε ο Τζακ. «Κανένας άνθρωπος, όμως, δεν

ρουθουνίζει έτσι, εκτός κι αν έχει φορεμένο φίμωτρο στο στόμα».

Αυτή ήταν μια καινούρια σκέψη – και μάλιστα πολύ τρομακτική. Για λίγο, όλοι έμειναν σιωπηλοί.

«Λοιπόν» έσπασε τη σιωπή ο Τζακ «αυτό είναι κάτι που πρέπει να ερευνήσουν οι Μυστικοί Εφτά. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Όλα αυτά είναι πολύ, πάρα πολύ παράξενα».

«Πώς θα χειριστούμε το θέμα;» ρώτησε ο Τζορτζ.

Όλοι έμειναν σκεφτικοί.

«Καλύτερα να δούμε αν μπορούμε να βγάλουμε κάτι από τα ίχνη που θα υπάρχουν στο χιόνι» πρότεινε ο Πίτερ. «Πρέπει, επίσης, να δούμε αν υπάρχουν ίχνη αυτοκινήτου που να οδηγούν στο παλιό σπίτι».

«Ναι, και μπορούμε να ρωτήσουμε τον γερο-επιστάτη αν άκουσε κάτι χτες το βράδυ» συμπλήρωσε ο Κόλιν.

«Παιδιά, εγώ δεν είμαι για τέτοια!» πετάχτηκε η Μπάρμπα. «Απεχθάνομαι την ιδέα να πάω εκεί και να του κάνω ερωτήσεις».

«Κάποιος, όμως, πρέπει να πάει» είπε ο Τζορτζ. «Μπορεί να βγει κάτι σημαντικό».

«Μπορούμε, επίσης, να προσπαθήσουμε να βρούμε ποιος είναι ο ιδιοκτήτης του παλιού, έρημου σπιτιού» είπε ο Κόλιν.

«Καλή ιδέα» συμφώνησε ο Πίτερ. «Λοιπόν, θα μοιράσουμε τις έρευνες. Παμ, εσύ και ο Τζορτζ θα προσπαθήσετε να βρείτε σε ποιον ανήκει το σπίτι».

«Πώς θα το ανακαλύψουμε;» ρώτησε η Παμ.

«Βάλτε το μυαλό σας να δουλέψει» είπε θυμωμένα ο Πίτερ. «Δεν μπορώ να τα σκέφτομαι όλα εγώ! Τζάνετ, Μπάρμπαρ, εσείς θα πάτε στο δρομάκι και θα ψάξετε για ίχνη αυτοκινήτου και για ό,τι άλλο σκεφτείτε».

«Εντάξει» είπε η Τζάνετ χαρούμενη που δεν θα πήγαινε αυτή να μιλήσει με τον γερο-επιστάτη.

«Ο Κόλιν, ο Τζακ κι εγώ θα πάμε στο παλιό σπίτι να δούμε αν θα μπορέσουμε να πείσουμε τον επιστάτη να μας μιλήσει» συνέχισε ο Πίτερ, νιώθοντας σπουδαίος με τον τρόπο που καθοδηγούσε τις έρευνες.

«Ο Σκάμπερ με ποιους θα πάει;» ρώτησε η Τζάνετ.

«Θα έρθει μαζί μου» απάντησε ο αδελφός της. «Για την περίπτωση που ο επιστάτης κάνει τον άγριο. Ο γερο-Σκάμπερ μπορεί να γίνει αγρίμι, αν χρειαστεί».

«Πολύ καλή η ιδέα να πάρουμε τον Σκάμπερ» συμφώνησε ο Τζακ, ανακουφισμένος που θα είχαν μαζί τους τον σκύλο. «Λοιπόν, ξεκινάμε;»

«Φύγαμε! Ραντεβού εδώ, το απόγευμα, για να ανταλλάξουμε τις πληροφορίες μας» έδωσε τις τελευταίες εντολές ο Πίτερ. «Ανακάλυψες ένα συναρπαστικό μυστήριο, Τζακ, και είναι στο χέρι των Μυστικών Εφτά να το λύσουν όσο πιο γρήγορα μπορούν».

6

Νέα στοιχεία στο φως

Οι Μυστικοί Εφτά ξεκίνησαν αμέσως, νιώθοντας ήδη πολύ σπουδαίοι. Ο Σκάμπερ, που πήγε με τον Πίτερ, τον Κόλιν και τον Τζακ, είχε σηκώσει ψηλά την ουρά του και ένιωθε κι αυτός πάρα πολύ σημαντικός. Ήταν μπλεγμένος σε ένα μυστήριο μαζί με όλη την ομάδα. Δεν ήταν καθόλου περίεργο, λοιπόν, που κοίταζε με περιφρόνηση τα άλλα σκυλιά που συναντούσαν. Άφησαν την Παμ και τον Τζορτζ στη γωνία. Οι δυο τους έδειχναν αρκετά προβληματισμένοι και κοιτούσαν ο ένας τον άλλο με αμηχανία.

«Πώς θα βρούμε σε ποιον ανήκει το σπίτι;» ρώτησε η Παμ.

«Λέω να ρωτήσουμε στο ταχυδρομείο» πρότεινε ο Τζορτζ, έχοντας την πεποίθηση πως αυτή ήταν μια πολύ καλή ιδέα. «Αν το σπίτι ανήκει σε κάποιον ο οποίος έχει προσλάβει τον επιστάτη, τότε θα πρέπει να υπάρχουν γράμματα που πηγαίνουν εκεί».

«Καλή ιδέα» συμφώνησε η Παμ, και τα δυο παιδιά ξεκίνησαν για το ταχυδρομείο.

Στάθηκαν αρκετά τυχεροί, αφού είδαν τον ταχυδρόμο να παίρνει τα γράμματα από το γραμματοκιβώτιο που βρισκόταν έξω από το κτίριο. Ο Τζορτζ σκούνησε την Παμ.

«Έλα, πάμε. Πρέπει να αρχίσουμε από κάπου. Θα ρωτήσουμε τον ταχυδρομικό υπάλληλο».

Πλησίασαν τον άντρα.

«Γεια σας» είπε ο Τζορτζ. «Θα μπορούσατε να μας πείτε ποιος μένει στο παλιό σπίτι κοντά στο ποτάμι; Ξέρετε, εκείνο που είναι άδειο».

«Πώς μπορεί να μένει κάποιος σ' ένα άδειο σπίτι;» απόρησε ο ταχυδρόμος. «Παιδιά, κόψτε την πλάκα και μη σπαταλάτε τον χρόνο μου με ανόητες ερωτήσεις».

«Δεν θέλουμε να σας καθυστερήσουμε» απολογήθηκε βιαστικά η Παμ. «Αυτό που θέλουμε να μάθουμε είναι ποιος είναι ο ιδιοκτήτης εκείνου του σπιτιού. Ξέρουμε ότι τώρα μένει εκεί ένας επιστάτης. Απλώς αναρωτιόμασταν σε ποιον ανήκει το σπίτι».

«Γιατί; Σκέφτεστε να το αγοράσετε;» είπε ο ταχυδρόμος και γέλασε με το αστείο του.

Τα παιδιά γέλασαν κι αυτά, παρακαλώντας σιωπηλά να απαντήσει ο άντρας στην ερώτησή τους.

«Πώς θέλετε να ξέρω σε ποιον ανήκει το ακίνητο;» απόρησε ο ταχυδρόμος, αδειάζοντας τα γράμματα μέσα στον σάκο του. «Τα μόνα γράμματα που πηγαίνω εκεί είναι του γερο-Νταν, του επιστάτη, και αυτός λαμ-

βάνει μόνο ένα μια φορά τον μήνα – μάλλον τον μισθό του. Καλύτερα να ρωτήσετε στο μεσιτικό γραφείο εκεί πέρα. Αυτοί ασχολούνται με σπίτια και μπορεί να ξέρουν τον ιδιοκτήτη, αφού θέλετε τόσο πολύ να τον βρείτε».

«Σας ευχαριστούμε πολύ!» απάντησε εύθυμα η Παμ, και τα δύο παιδιά έτρεξαν στο μεσιτικό γραφείο.

«Θα μπορούσαμε να το σκεφτούμε και μόνοι μας αυτό» είπε η Παμ. «Τι θα πούμε, όμως, αν ο υπάλληλος μας ρωτήσει γιατί θέλουμε να μάθουμε το όνομα του ιδιοκτήτη; Σε μεσιτικό γραφείο πηγαίνεις μόνο αν θέλεις να αγοράσεις ή να πουλήσεις ένα σπίτι».

Τα παιδιά κρυφοκοίταξαν μέσα στο γραφείο από την πόρτα. Ένα αγόρι γύρω στα δεκαέξι καθόταν σε ένα τραπέζι και έγραφε διευθύνσεις σε κάτι φακέλους. Δεν έδειχνε πολύ απωθητικό στην όψη. Ίσως αυτός να ήξερε και να μην τους ρωτούσε γιατί ενδιαφέρονταν τόσο πολύ για τον ιδιοκτήτη του σπιτιού. Μπήκαν θαρραλέα μέσα. Το αγόρι σήκωσε το κεφάλι και τους κοίταξε.

«Τι θέλετε;» ρώτησε.

«Μας είπαν να ρωτήσουμε σε ποιον ανήκει το παλιό σπίτι κοντά στο ποτάμι» είπε ο Τζορτζ, ελπίζοντας ότι το αγόρι θα πίστευε πως κάποιος μεγάλος τούς έστειλε.

Στην πραγματικότητα, τους είχε στείλει ο Πίτερ, αλλά αυτό φυσικά δεν θα του το έλεγε.

«Δεν νομίζω πως το σπίτι είναι για πούλημα» είπε το αγόρι, γυρίζοντας τις σελίδες ενός μεγάλου βιβλίου. «Οι γονείς σας ενδιαφέρονται να το αγοράσουν; Δεν ήξερα ότι πωλείται».

Τα δύο παιδιά δεν απάντησαν, γιατί δεν ήξεραν τι να πουν. Το αγόρι συνέχιζε να ξεφυλλίζει το βιβλίο.

«Α, μάλιστα, εδώ είμαστε» είπε. «Όχι, δεν είναι για πούλημα. Πουλήθηκε μόλις πριν από λίγο καιρό στον κύριο Τζ. Χόλικοφ. Δεν ξέρω, όμως, αν ζει σ' αυτό».

«Ο κύριος Χόλικοφ μένει εδώ κοντά;» ρώτησε η Παμ.

«Όχι. Η διεύθυνσή του είναι: Χέικομ 64, Κόβελτι» απάντησε το αγόρι, διαβάζοντάς την από το βιβλίο. «Φυσικά, δεν γνωρίζω αν κατοικεί εκεί τώρα. Αλλά, αν οι δικοί σας θέλουν να έρθουν σ' επαφή μαζί του, μπορώ να βρω την τωρινή του διεύθυνση – υπάρχει το τηλέφωνό του».

«Όχι, όχι, ευχαριστούμε» βιάστηκε να πει ο Τζορτζ. «Δεν θέλουμε τίποτε άλλο, αφού το σπίτι δεν είναι... χμ... για πούλημα. Σας ευχαριστούμε πάρα πολύ».

Βγήκαν έξω αναψοκοκκινισμένοι αλλά πολύ ευχαριστημένοι με τα στοιχεία που είχαν βρει.

«Κύριος Χόλικοφ» μουρμούρισε η Παμ. «Τι περίεργο όνομα! Θυμάσαι τη διεύθυνσή του, Τζορτζ;»

«Και βέβαια».

Ο Τζορτζ έβγαλε το σημειωματάριό του και έγραψε μιλώντας δυνατά: «Κύριος Τζ. Χόλικοφ, Χέικομ 64, Κόβελτι. Λοιπόν, αποστολή εξετελέσθη! Αναρωτιέμαι πώς να τα πηγαίνουν οι άλλοι».

Και οι άλλοι τα πήγαιναν εξίσου καλά. Η Τζάνετ και η Μπάρμπαρα ήταν απασχολημένες με το να εξετάζουν τα ίχνη στο δρομάκι που οδηγούσε στο ποτάμι. Ένιωθαν σαν αληθινά λαγωνικά της αστυνομίας.

«Κοίτα! Το αυτοκίνητο με την καρότσα –ή ό,τι ήταν αυτό τέλος πάντων– έστριψε στο δρομάκι από την πλευρά του Τέμπλετον. Δεν ήρθε από το χωριό μας» είπε η Τζάνετ. «Μπορείς να δεις πεντακάθαρα σε ποια σημεία οι τροχοί σχεδόν έπεσαν μέσα στο αυλάκι».

«Ναι» συμφώνησε η Μπάρμπαρα κοιτάζοντας τα ίχνη. «Τα σημάδια των τροχών της καρότσας είναι πιο στενά απ' αυτά του αυτοκινήτου που την τραβούσε, Τζάνετ. Κοίτα! Εδώ, πάνω στο χιόνι, μπορείς να δεις με ακρίβεια το αποτύπωμα του πέλματος από τους τροχούς της καρότσας. Όχι, όμως, και του αυτοκινήτου – αυτά έχουν σβηστεί».

«Δεν νομίζεις πως θα ήταν καλή ιδέα να σημειώσουμε με αυτό το αποτύπωμα;» ρώτησε η Τζάνετ. «Εννοώ ότι μπορεί να μας φανεί χρήσιμο. Μπορούμε, επίσης, να μετρήσουμε και το πλάτος του».

«Δεν καταλαβαίνω σε τι θα μας χρησίμευαν αυτά τα πράγματα» διαφώνησε η Μπάρμπαρα, η οποία ήθελε να πάει να βρει τα τρία αγόρια.

«Εγώ, πάντως, θα προσπαθήσω να αντιγράψω το αποτύπωμα» επέμεινε η Τζάνετ. «Θέλω να έχω κάτι να δείξω στα αγόρια».

Έτσι, πολύ προσεκτικά, σχεδίασε το αποτύπωμα στο σημειωματάριό της. Ήταν ένα απλοϊκό σχέδιο με γραμμές, κύκλους και άλλα περίεργα σχήματα. Δεν έλεγε και πολλά πράγματα, όταν το τελείωσε. Τώρα έπρεπε να μετρήσει το αποτύπωμα όσο καλύτερα μπορούσε. Δεν είχε μεζούρα μαζί της, κι έτσι τοποθέτησε μια σελίδα

από το σημειωματάριό της πάνω στο ίχνος και σημείωσε το ακριβές του μέγεθος. Ένωσε αρκετά ευχαριστημένα με τον εαυτό της, αλλά θα ήθελε να είχε βγει καλύτερο το σχέδιό της. Η Μπάρμπαρα γέλασε όταν το είδε.

«Θεέ μου, τι μπερδεμένο που είναι!» είπε.

Η Τζάνετ την κοίταξε με θυμό και έκλεισε απότομα το σημειωματάριό της.

«Ας ακολουθήσουμε τα ίχνη προς τα κάτω» είπε. «Να δούμε πού ακριβώς οδηγούν. Δεν έρχονται και πολλά φορτηγά εδώ, άρα θα μπορέσουμε να διακρίνουμε τα ίχνη σχετικά εύκολα».

Είχε δίκιο. Ήταν πολύ εύκολο να τα ακολουθήσουν. Πήγαιναν συνεχώς προς τα κάτω στο δρομάκι και μετά σταματούσαν έξω από το παλιό σπίτι. Εκεί υπήρχαν τόσα πολλά και διαφορετικά σημάδια, που ήταν δύσκολο να ξεχωρίσουν το είδος του καθενός – πατημασιές, ίχνη τροχών, μέρη όπου το χιόνι είχε πατηθεί. Ήταν δύσκολο να υποθέσεις οτιδήποτε πέρα από το ότι εκεί είχαν βρεθεί κάποιοι άνθρωποι και ίσως να είχε ξεσπάσει ανάμεσά τους κάτι σαν πάλη.

«Τα ίχνη των τροχών αφήνουν όλο αυτό το ανακάτεμα και συνεχίζουν προς τα κάτω» παρατήρησε η Τζάνετ.

Κοίταξε πάνω από την αυλόπορτα. Τα αγόρια ήταν, άραγε, μέσα στο παλιό σπίτι μαζί με τον γερο-επιστάτη; «Πάμε να βρούμε τ' αγόρια» είπε η Μπάρμπαρα.

«Όχι, δεν τελειώσαμε ακόμη τη δουλειά μας» της απάντησε η Τζάνετ. «Πρέπει να ακολουθήσουμε τα ίχνη όσο μακριά κι αν πάνε. Έλα, θα δούμε αν φτάνουν μέχρι

το ποτάμι. Υπάρχουν δύο σειρές από ίχνη σε όλο τον δρόμο, όπως είδαμε, άρα είναι φανερό ότι το αυτοκίνητο και η καρότσα πήγαν προς τα κάτω και μετά γύρισαν πάλι προς τα πάνω. Ας βρούμε πού έστριψαν».

Αυτό ήταν εύκολο. Τα σημάδια έφταναν μέχρι την κεντρική είσοδο του λιβαδιού, σχεδόν ως το ποτάμι. Κάποιος είχε ανοίξει την πύλη και το αυτοκίνητο μπήκε μέσα, πήρε στροφή, βγήκε ξανά από το ίδιο σημείο και ανηφόρισε το δρομάκι. Όλα ήταν ξεκάθαρα γραμμένα στα ίχνη των τροχών.

«Αυτή είναι η χτεσινοβραδινή ιστορία» ανακεφαalaίωσε η Τζάνετ ευχαριστημένη με τα ευρήματά τους. «Το αυτοκίνητο, μαζί με ό,τι τραβούσε πίσω του, ήρθε από την πλευρά του Τέμπλετον, έστριψε στο δρομάκι, στάματησε έξω από το παλιό σπίτι, όπου άνθρωποι κατέβηκαν και αναστάτωσαν το μέρος, μετά πήγε μέχρι το λιβάδι, κάποιος άνοιξε την πύλη, το αυτοκίνητο μπήκε μέσα, έστριψε, βγήκε πάλι έξω, ανέβηκε το δρομάκι και χάθηκε μέσα στη νύχτα. Ποιον ή τι μετέφερε στην κλειστή καρότσα κανείς δεν ξέρει».

«Παράξενα πράγματα για να γίνονται τέτοια προχωρημένη ώρα» παρατήρησε η Μπάρμπαρα.

«Πολύ παράξενα!» συμφώνησε η Τζάνετ. «Τώρα πάμε στο παλιό σπίτι να περιμένουμε τα αγόρια».

«Είναι σχεδόν μία η ώρα» είπε η Μπάρμπαρα. «Νομίζεις πως θα είναι ακόμη εκεί»;

Τα κορίτσια σκαρφάλωσαν στην αυλόπορτα και κοίταξαν μέσα με τα αυτιά τεντωμένα. Για κακή τους τύχη,

όμως, ο γερο-επιστάτης τις πρόσεξε και ήρθε βιαστικά προς το μέρος τους, κρατώντας το μεγάλο του μπαστούνι.

«Κι άλλοι!» φώναξε. «Έτσι και σας πιάσω, θα νιώσετε στη ράχη σας το μπαστούνι μου για τα καλά! Ενοχλητικά βρομόπαιδα! Μόνο να σας τσακώσω!»

Αλλά η Μπάρμπα και η Τζάνετ δεν περίμεναν άλλο. Τρομαγμένες, ανηφόρισαν το δρομάκι τρέχοντας με όλη τους τη δύναμη, κι ας τις εμπόδιζε το μαλακό χιόνι.

7

Συζήτηση με τον επιστάτη

Τα τρία αγόρια και ο Σκάμπερ είχαν ένα συναρπαστικό πρωινό. Κατέβηκαν το δρομάκι παρατηρώντας τα ίχνη του αυτοκινήτου καθώς περπατούσαν. Έφτασαν στο παλιό σπίτι. Πρόσεξαν ότι η καγκελόπορτα ήταν κλειστή. Έσκυψαν από πάνω και είδαν ίχνη να ανεβαίνουν το μονοπάτι.

«Αυτές είναι οι πατημασιές που έκανα χτες το πρωί» είπε ο Πίτερ. «Κοιτάξτε! Φαίνονται και οι πατημασιές του Σκάμπερ, εδώ κι εκεί, αλλά τα δικά μας ίχνη έχουν πατικωθεί από άλλες, μεγαλύτερες πατημασιές και από άλλα αποτυπώματα, κάπως περίεργα».

«Μοιάζουν με πατημασιές που άφησε κάποιος ο οποίος φορούσε μεγάλες, ίσιες, στρογγυλές παντόφλες» παρατήρησε ο Τζακ απορημένος. «Ποιος, όμως, ήταν αυτός; Κοιτάξτε! Τέτοια ίχνη υπάρχουν παντού. Όποιος τις φορούσε θα πρέπει να χοροπηδούσε κιόλας! Ίσως και να τον έσερναν μέσα...»

Τα παιδιά έσκυψαν πάνω από την πόρτα και παρατήρησαν προσεκτικά όλα τα ίχνη. Τα ακολούθησαν με τα μάτια τους μέχρι εκεί που μπορούσαν να δουν.

«Μπορεί κανείς από σας να διακρίνει αν τα ίχνη φτάνουν μέχρι την κύρια είσοδο του σπιτιού;» ρώτησε ο Κόλιν. «Εγώ δεν μπορώ αποδώ που είμαι, αλλά μου φαίνεται ότι το χιόνι στα σκαλιά είναι απείραχτο».

«Δεν μπορώ να διακρίνω καθαρά αποδώ» είπε ο Πίτερ. «Ας ανέβουμε το μονοπάτι. Στο κάτω κάτω, ήρθαμε να μιλήσουμε στον επιστάτη και να ανακαλύψουμε αν χτες το βράδυ άκουσε τίποτα. Γι' αυτό, πρέπει να μπούμε μέσα».

«Τι θα πούμε αν μας ρωτήσει γιατί ενδιαφερόμαστε;» ρώτησε ο Κόλιν. «Αν είναι ανακατεμένος σ' αυτό το μυστήριο, όποιο κι αν είναι, μπορεί να αγριέψει αν υποψιαστεί ότι γνωρίζουμε κάτι».

«Αυτό είναι πιθανό» συμφώνησε ο Πίτερ. «Πρέπει να φανούμε έξυπνοι και να σκεφτούμε μια πολύ καλή δικαιολογία».

Έβαλαν το μυαλό τους να δουλέψει για αρκετή ώρα.

«Δεν μου έρχεται καμιά ιδέα, εκτός αν τον παραπλανήσουμε κάπως. Να τον ρωτήσουμε, δηλαδή, αν φοβάται τους κλέφτες, και άλλα τέτοια» είπε ο Πίτερ. «Και θα δούμε αν θα τον καταφέρουμε να μιλήσει».

«Εντάξει» συμφώνησε ο Κόλιν. «Αλλά μου φαίνεται λιγάκι δύσκολο. Ας πάμε μέσα και βλέπουμε».

Ο Σκάμπερ έτρεξε πρώτος στο μονοπάτι και εξαφανίστηκε στρίβοντας πίσω από μια στροφή. Τα παιδιά

ακολούθησαν τις πατημασιές προσεκτικά, παρατηρώντας ότι αυτές που έμοιαζαν με παντόφλες υπήρχαν παντού, λες και αυτός που τις άφησε πήγαινε αποδώ κι αποκεί χοροπηδώντας σαν παλαβός.

«Τα σκαλιά αυτά δεν ανεβαίνουν» είπε ο Κόλιν. «Όπως το φαντάστηκα. Πηγαίνουν γύρω απ' αυτή την πλευρά του σπιτιού. Δείτε εδώ! Περνούν έξω από την πλαϊνή πόρτα, απ' όπου βγήκε χτες ο επιστάτης, κατεβαίνουν αυτό το μονοπάτι και καταλήγουν στην πόρτα της κουζίνας».

«Πολύ παράξενο» είπε αμήχανα ο Πίτερ. «Γιατί κάποιος να πάει χοροπηδώντας γύρω γύρω ως την πόρτα της κουζίνας, όταν υπάρχει και μπροστινή και πλαϊνή πόρτα; Και, επίσης, υπάρχουν τρία διαφορετικά είδη από αποτυπώματα εδώ. Τα δύο είναι από παπούτσια, διαφορετικά μεταξύ τους, και τα άλλα είναι αυτά τα αστεία στρογγυλά ίχνη σαν από παντόφλες. Δεν καταλαβαίνω τίποτα!»

Προσπάθησαν να ανοίξουν την πόρτα της κουζίνας, αλλά ήταν κλειδωμένη. Κρυφοκοίταξαν από το παράθυρο. Η κουζίνα ήταν ολότελα αδειανή. Στο πλυσταριό πρόσεξαν μια θερμάστρα γκαζιού, έναν νεροχύτη με μια στοίβα πιάτα και, λίγο πιο εκεί, έναν κουβά.

«Υποθέτω πως ο επιστάτης χρησιμοποιεί το πλυσταριό και το μπροστινό δωμάτιο» είπε ο Τζακ.

«Προσέξτε, έρχεται!» τους προειδοποίησε ο Πίτερ.

Ο γέρος τριγύριζε στην κουζίνα. Είδε τα τρία αγόρια από το παράθυρο και πήγε προς τα εκεί εξοργισμένος.

«Αν ψάχνετε για τον σκύλο σας, είναι στον μπροστινό κήπο» φώναξε ανοίγοντας το παράθυρο. «Και τώρα δρόμο! Δεν θέλω να τριγυρίζουν παιδιά εδώ γύρω. Σπάτε τα τζάμια πριν προλάβω να γυρίσω το κεφάλι μου».

«Όχι! Εμείς δεν κάνουμε τέτοια πράγματα» ξεφώνισε ο Τζακ, αποφασισμένος να κάνει τον κουφό γέρο να τον ακούσει. «Θα πάρουμε τον σκύλο μας και θα φύγουμε. Συγγνώμη για την ενόχληση».

«Δεν είναι κάπως μοναχικά εδώ;» φώναξε ο Κόλιν. «Δεν φοβάστε τους κλέφτες;»

«Όχι, δεν τους φοβάμαι» είπε ο γέρος περιφρονητικά. «Έχω το μπαστούνι μου και, εξάλλου, εδώ δεν υπάρχει τίποτα για να κλέψουν».

«Παρ' όλα αυτά, κάποιος κυκλοφορούσε εδώ και έφτασε μέχρι την πίσω πόρτα» είπε με δυνατή φωνή ο Πίτερ, αρπάζοντας την ευκαιρία να φέρει την κουβέντα εκεί που ήθελε και να ανακαλύψει τι ήξερε ο επιστάτης για την υπόθεση που τους έκαιγε.

Έδειξε όλα τα ίχνη που οδηγούσαν στην πίσω πόρτα. Ο γέρος έσκυψε από το παράθυρο και τους κοίταξε.

«Δεν υπάρχουν ίχνη παρά μόνο αυτά που κάνατε εσείς, τριγυρνώντας εκεί που δεν είχατε καμιά δουλειά να τριγυρνάτε» είπε απότομα.

«Δεν είναι δικά μας. Στοιχηματίζω πως ήρθαν εδώ ληστές χτες το βράδυ» είπε ο Πίτερ, και τα τρία αγόρια κοίταξαν επίμονα τον επιστάτη για να δουν την αντίδρασή του.

«Μπα» μουρμούρισε «προσπαθείτε να με φοβίσετε με τις παιδιάστικες ανοησίες σας».

«Όχι, καθόλου» διαμαρτυρήθηκε ο Πίτερ. «Δεν ακούσατε απολύτως τίποτα χτες το βράδυ; Αν προσπαθούσαν κλέφτες να μπουν μέσα, δεν θα τους ακούγατε;»

«Είμαι κουφός!» είπε ο γέρος. «Δεν θα άκουγα απολύτως τίποτα, αλλά... για σταθείτε... ναι, νομίζω πως κάτι άκουσα τη νύχτα. Το είχα ξεχάσει. Χμ! Αυτό είναι πολύ περίεργο».

Τα αγόρια σχεδόν σταμάτησαν να αναπνέουν από την αγωνία τους.

«Τι ακούσατε;» ρώτησε ο Τζακ, ξεχνώντας να φωνάξει.

Ο γέρος δεν του έδωσε σημασία. Κατσούφιασε και το ρυτιδιασμένο πρόσωπό του ζάρωσε ακόμα περισσότερο.

«Μου φαίνεται πως άκουσα στριγκλιές ή κάτι παρόμοιο» είπε αργά. «Νόμιζα ότι απλώς βούιζαν τ' αυτιά μου. Το κάνουν συχνά αυτό, ξέρετε, και δεν βγήκα να δω αν συνέβαινε κάτι. Κανένας, όμως, δεν πήρε τίποτα, ούτε έχει γίνει καμιά ζημιά, οπότε ποιος ο λόγος να σκοτίζομαι; Αν κάποιος έχει όρεξη να στριγκλίζει τη νύχτα, αφήστε τον να το κάνει!»

«Η στριγκλιά αυτή ακουγόταν μέσα από το σπίτι;» ρώτησε ο Πίτερ.

«Δεν θα την άκουγα αν ερχόταν έξω από το σπίτι» είπε ο γέρος. «Είμαι κουφός σαν το ντουβάρι. Αλλά, για σταθείτε, εσείς περνάτε την ώρα σας μαζί μου. Προσπαθείτε να τρομοκρατήσετε έναν γέρο άνθρωπο. Θα έπρεπε να ντρέπεστε!»

«Μπορούμε να έρθουμε μέσα να ρίξουμε μια ματιά;»

φώναξε ο Κόλιν, και οι άλλοι κοίταξαν ανυπόμονα τον επιστάτη.

Ας έλεγε «ναι»! Αλλά, βέβαια, αρνήθηκε.

«Τι δουλειά έχετε εσείς μέσα στο σπίτι;» έβαλε τις φωνές. «Σας ξέρω εγώ, ενοχλητικά πλάσματα, που κάθονται και χάνω την ώρα μου μαζί σας. Πάρτε δρόμο και μην ξανάρθετε εδώ με ιστορίες για ληστές και τέτοια. Μείνετε μακριά μου. Παιδιά σαν εσάς μόνο μπελάδες φέρνουν!»

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ήρθε με πήδους ο Σκάμπερ. Είδε τον γερο-επιστάτη στο παράθυρο και πήδησε προς το μέρος του φιλικά. Εκείνος έκανε πίσω, φοβισμένος. Νόμισε πως ο Σκάμπερ τού έκανε επίθεση για να τον δαγκώσει. Έπειτα έσκυψε μπροστά και τον σημάδεψε με το μπαστούνι του, προσπαθώντας να τον χτυπήσει. Ο Σκάμπερ τον απέφυγε και γάβγισε δυνατά.

«Θα δώσω ένα καλό μάθημα σ' αυτό το σκυλί!» φώναξε εξοργισμένος ο γέρος. «Και σ' εσάς, που παριστάνετε τους έξυπνους. Θα σας μάθω εγώ να γελάτε μαζί μου, εσείς και ο σκύλος σας».

Και με τα λόγια αυτά χάθηκε στο εσωτερικό του σπιτιού.

«Πάει να βγει από την πλαϊνή πόρτα» τους προειδοποίησε ο Πίτερ. «Ελάτε, πάμε. Μάθαμε αυτά που θέλαμε. Ας φύγουμε».

8

Κι άλλη συνάντηση

Η απογευματινή σύναξη ήταν πολύ ενδιαφέρουσα και γεμάτη συγκινήσεις. Όλοι είχαν κάτι να αναφέρουν. Τα παιδιά έφτασαν στην ώρα τους στην παλιά αποθήκη, δι-
νοντας το σύνθημα χωρίς να κομπιάζουν.

«Επτάνησα!»

«Επτάνησα!»

Ο ένας μετά τον άλλο, οι Μυστικοί Εφτά μπήκαν μέσα και σε λίγο όλοι ήταν καθισμένοι γύρω γύρω. Έδειχναν πολύ σοβαροί έτσι όπως στέκονταν. Ο Σκάμπερ καθό-
ταν ανάμεσα στον Πίτερ και στην Τζάνετ. Τα μακριά αυ-
τιά του κρέμονταν σαν περούκα Άγγλου δικαστή, κι έτσι έδειχνε κι αυτός πολύ σπουδαίος.

«Παμ, Τζορτζ, σας ακούμε» είπε ο Πίτερ.

Τα δύο παιδιά εξιστόρησαν πώς ανακάλυψαν ότι το παλιό σπίτι το είχε αγοράσει λίγο καιρό πριν ο κύριος Τζ. Χόλικοφ, αν και δεν είχε μείνει ποτέ σ' αυτό.

«Μήπως μάθατε τη διεύθυνσή του;» ρώτησε ο Πίτερ.
«Μπορεί να αποδειχτεί σημαντικό στοιχείο».

«Ναι» απάντησε ο Τζορτζ και έβγαλε το σημειωματάριό του.

Διάβασε τη διεύθυνση.

«Πολύ καλά! Μπορεί να χρειαστεί να έρθουμε σε επαφή μαζί του, αν δούμε ότι μπορεί να ξέρει τι παράξενα πράγματα συμβαίνουν στο αδειανό σπίτι του».

Η Παμ και ο Τζορτζ ένωσαν περήφανοι για τις πληροφορίες τους. Μετά έδωσαν αναφορά τα δύο κορίτσια. Είπαν πως ανακάλυψαν ότι τα ίχνη έρχονταν από την κατεύθυνση του Τέμπλετον και έφταναν μέχρι την καγκελόπορτα του παλιού σπιτιού, όπου ήταν φανερό πως σταματούσαν, όπως είχε δει να γίνεται την προηγούμενη νύχτα ο Τζακ. Πρόσθεσαν ότι τα ίχνη οδηγούσαν στο λιβάδι, έπαιρναν στροφή και έβγαιναν πάλι έξω, ανηφόριζαν το δρομάκι και έφευγαν προς την κατεύθυνση από την οποία είχαν έρθει.

«Καλή δουλειά» τις επαίνεσε ο Πίτερ.

Η Τζάνετ έβγαλε το σημειωματάριό της και κοκκίνισε.

«Έχω να αναφέρω και κάτι άλλο» είπε δείχνοντας τη σελίδα στην οποία είχε προσπαθήσει να σχεδιάσει το αποτύπωμα του λάστιχου. «Δεν νομίζω πως θα μας χρειαστεί στ' αλήθεια» πρόσθεσε «αλλά είναι το σχέδιο που έχουν οι ρόδες της καρότσας – ή ό,τι τέλος πάντων έσερνε πίσω του το αυτοκίνητο. Μέτρησα ακόμα και το πλάτος τους».

Όλοι κοίταξαν το προχειροφτιαγμένο σχέδιο. Δεν ήταν και πολύ ξεκάθαρο, αλλά ο Πίτερ έδειχνε ικανοποιημένος.

«Ακόμα κι αν δεν χρησιμεύσει σε τίποτα, ήταν πολύ

καλή η ιδέα σου να το αποτυπώσεις» είπε. «Σκέψου μόνο τι αξία θα έχει όταν λιώσει το χιόνι. Το σκιτσάκι σου θα είναι το μοναδικό στοιχείο που θα έχουμε για να εντοπίσουμε τα λάστιχα του αυτοκινήτου και, επομένως, το ίδιο το αυτοκίνητο».

«Ναι» είπε ζωηρά ο Κόλιν. «Νομίζω πως ήταν πολύ έξυπνο, Τζάνετ».

Εκείνη έλαμψε από περηφάνια και έκρυψε το σημειωματάριό της.

«Και τώρα, αγόρια, η σειρά σας» τους είπε, αν και η ίδια είχε ακούσει ένα μέρος της ιστορίας από τον Πίτερ, την ώρα που περίμεναν τους άλλους να έρθουν.

Ο Πίτερ μίλησε και για τους τρεις. Όλοι τον άκουγαν σιωπηλοί και έδειχναν συνεπαρμένοι από τη διήγηση.

«Έτσι, όπως καταλάβατε» είπε ο Πίτερ ολοκληρώνοντας την ιστορία του «κάποιοι πήγαν στο παλιό σπίτι, χτες το βράδυ, μπήκαν μέσα από την πόρτα της κουζίνας –γιατί τα ίχνη που βρήκαμε οδηγούσαν κατευθείαν εκεί– και έχω την υποψία πως άφησαν πίσω τους κάποιον φυλακισμένο!»

Η Παμ αναπήδησε.

«Έναν φυλακισμένο; Τι θες να πεις;»

«Δεν νομίζεις πως είναι ξεκάθαρο ότι κάποιος ήταν αιχμάλωτος μέσα σ' αυτό το μεγάλο φορτηγό που δεν είχε παράθυρα; Ένας αιχμάλωτος που δεν έπρεπε να τον δει ή να τον ακούσει κανείς. Κάποιος που τον έσυραν μέχρι την κουζίνα, τον έβαλαν μέσα με το ζόρι και τον έκρυψαν κάπου μέσα στο σπίτι. Κάποιος που ήταν

πληγωμένος και που ούρλιαζε τόσο δυνατά ώστε να τον ακούσει ακόμα και ο κουφός επιστάτης» είπε ο Πίτερ.

Όλοι έδειχναν αναστατωμένοι και ανήσυχοι.

«Δεν μου αρέσει αυτό» μουρμούρισε ο Κόλιν.

Στην πραγματικότητα δεν άρεσε σε κανέναν όλο αυτό.

Η σκέψη και μόνο πως ένας δύστυχος, πληγωμένος αιχμάλωτος ήταν κλειδωμένος κάπου μέσα σ' αυτό το μεγάλο, άδειο σπίτι, ήταν κάτι το εφιαλτικό.

«Θα του δίνουν να φάει;» αναρωτήθηκε ο Κόλιν.

«Και... νερό να πiei;» συμπλήρωσε η Τζάνετ. «Μα γιατί να τον κλειδώσουν εκεί μέσα;»

«Ίσως να τον έχουν απαγάγει» είπε ο Τζακ. «Ξέρετε, είναι πολύ σοβαρό αν συμβαίνει κάτι τέτοιο».

Όλοι σώπασαν για λίγο.

«Μήπως πρέπει να το πούμε στους γονείς μας;» ρώτησε η Παμ.

«Ή στην αστυνομία;» συμπλήρωσε ο Τζακ.

«Όχι προτού μάθουμε κάποια πράγματα ακόμα» τους έκοψε τη φόρα ο Πίτερ. «Μπορεί να υπάρχει κάποια πολύ απλή εξήγηση για όλα αυτά – ένα αυτοκίνητο που έχασε τον δρόμο του ή κάτι τέτοιο».

«Σκέφτηκα κάτι!» πετάχτηκε ο Τζακ. «Αυτό το αυτοκίνητο δεν θα μπορούσε να είναι ένα είδος ασθενοφόρου – ή, τέλος πάντων, να μεταφέρει κάποιον ασθενή. Ίσως, λοιπόν, να ήταν κάτι τέτοιο και το αυτοκίνητο να πήρε λάθος δρόμο και να σταμάτησε όταν το κατάλαβε. Κι αυτός που φώναζε μπορεί να ήταν ο άρρωστος που πονούσε...»

«Ο επιστάτης, όμως, είπε ότι και αυτός άκουσε κραυγές, αλλά μέσα από το σπίτι» παρατήρησε ο Πίτερ. «Ωστόσο, θα μπορούσαν να ήταν θόρυβοι μέσα στο κεφάλι του, σαν αυτούς που έχει συχνά. Είναι μια πιθανότητα, Τζακ, να ήταν ένα ασθενοφόρο που το τραβούσε ένα αυτοκίνητο. Αν και πρέπει να πω ότι δεν έχω δει ποτέ μου κάτι τέτοιο».

«Έτσι κι αλλιώς, καλύτερα να μην πούμε τίποτα σε κανέναν, μέχρι να μπορούμε να αποδείξουμε ότι κάτι περίεργο συμβαίνει εκεί πέρα» είπε ο Κόλιν. «Θα νιώσουμε τελείως βλάκες αν αναφέρουμε όλα αυτά στην αστυνομία και μετά διαπιστώσουμε πως ήταν κάτι απολύτως φυσιολογικό».

«Σωστά. Θα κρατήσουμε την υπόθεση μυστική» συμφώνησε κι ο Πίτερ. «Θα πρέπει, όμως, να κάνουμε εμείς κάτι γι' αυτή. Δεν θα αφήσουμε τα πράγματα στην τύχη τους».

«Φυσικά και θα κάνουμε κάτι» είπε ο Τζορτζ. «Τι έχεις στο μυαλό σου;»

«Να σκεφτούμε!» απάντησε ο Πίτερ.

Έτσι, άρχισαν όλοι τους να σκέφτονται ποια θα έπρεπε να είναι η επόμενη κίνησή τους.

«Σκέφτηκα κάτι!» είπε κάποια στιγμή ο Τζακ. «Είναι, όμως, λιγάκι τρομακτικό!»

«Πες το, ό,τι και να 'ναι» ακούστηκαν σαν χορωδία οι φωνές των άλλων.

«Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι υπάρχει στ' αλήθεια κάποιος κλειδωμένος σ' ένα δωμάτιο του παλιού σπιτιού.

Άρα θα πρέπει να του δίνουν φαγητό και νερό» είπε ο Τζακ. «Και όποιος το κάνει αυτό θα πρέπει να τον επισκέπτεται τη νύχτα. Καταλαβαίνετε τι θέλω να πω; Τι θα λέγατε, λοιπόν, αν πηγαίναμε με βάρδιες τη νύχτα έξω από το παλιό σπίτι και παρακολουθούσαμε ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει; Μπορεί μάλιστα να τους ακολουθήσουμε και να δούμε πού πάνε και τι κάνουν όταν φεύγουν αποκεί».

«Φαίνεται πολύ καλή ιδέα» είπε ο Πίτερ. «Αλλά θα πρέπει να πηγαίνουμε δυο δυο. Δεν θα ήθελα να πάω και να κρυφτώ εκεί πέρα ολομόναχος!»

«Πιστεύω ότι κάποιος απ' αυτούς θα πάει εκεί ίσως και σήμερα το βράδυ» συμπλήρωσε ο Τζορτζ. «Γιατί να μην πάμε κι εμείς, τα αγόρια, και να περιμένουμε κρυμμένοι όποιον έρθει;»

«Θα είναι δύσκολο να κρυφτούμε τέσσερα άτομα χωρίς να μας δουν» είπε ο Κόλιν.

«Θα τυλιχτούμε με άσπρα σεντόνια και θα σταθούμε δίπλα στους χιονάνθρωπους στο λιβάδι» αστεειεύτηκε ο Πίτερ, αλλά προς μεγάλη του έκπληξη τα τρία αγόρια δέχτηκαν την πρότασή του με ενθουσιασμό.

«Σύμφωνοι, Πίτερ! Το σχέδιο είναι τέλειο. Έτσι και τυλιχτούμε με κάτι άσπρο, κανένας δεν θα μπορούσε ποτέ να υποψιαστεί ότι δεν είμαστε χιονάνθρωποι!» είπε ενθουσιασμένος ο Κόλιν.

«Αποκεί θα έχουμε πολύ καλή θέα στο δρομάκι και θα μπορούμε να δούμε και να ακούσουμε όποιον περάσει» είπε ο Τζορτζ.

«Δύο από μας θα μπορούν να ακολουθήσουν τους ύποπτους μέσα στο σπίτι και οι άλλοι δύο να φυλάνε τσίλιες απέξω για να φέρουν βοήθεια αν οι άλλοι μπλέξουν σε τίποτα φασαρίες» είπε ο Τζακ. «Θα μου άρεσε πολύ να στέκομαι εκεί έξω, δίπλα στους χιονάνθρωπους. Θα πρέπει, όμως, να φορέσουμε πολύ ζεστά ρούχα».

«Εμείς δεν μπορούμε να έρθουμε;» ζήτησε να μάθει η Παμ.

«Εγώ δεν θέλω να πάω!» βιάστηκε να δηλώσει η Μπάρμπαρα.

«Όχι» δήλωσε ο Πίτερ. «Λυπάμαι, αλλά εφτά άτομα είναι πάρα πολλά. Έχουμε περισσότερες πιθανότητες να πετύχουμε, αν είμαστε μόνο τέσσερις».

«Τι θα γίνει με τον Σκάμπερ;» ρώτησε ο Τζακ με μάτια που έλαμπαν από ενθουσιασμό. «Θα τον πάρουμε μαζί μας;»

«Έτσι λέω» συμφώνησε ο Πίτερ. «Μπορεί να μείνει ασάλευτος, αν του το πω εγώ».

«Θα του φτιάξω ένα μικρό, άσπρο πανωφόρι» είπε η Τζάνετ. «Έτσι, δεν θα φαίνεται ούτε κι αυτός. Θα μοιάζει με μεγάλη χιονόμπαλα».

Έδειχναν όλοι ενθουσιασμένοι.

«Τι ώρα θα πάμε;» ρώτησε ο Κόλιν.

«Χτες βράδυ, εκείνοι οι άντρες ήρθαν γύρω στις εννιάμισι» είπε ο Τζακ. «Να πάμε περίπου την ίδια ώρα. Θα συναντηθούμε εδώ στις εννιά απόψε το βράδυ. Θεούλη μου! Τι συναρπαστική εμπειρία μάς περιμένει...»

9

Μέσα στη νύχτα

Η Τζάνετ πέρασε όλο το απόγευμα φτιάχνοντας ένα άσπρο πανωφόρι για τον Σκάμπερ. Ο Πίτερ δανείστηκε ένα άσπρο κουρελιασμένο σεντόνι και βρήκε ένα παλιό, άσπρο αδιάβροχο. Το σεντόνι ήταν τόσο μεγάλο, που θα έφτανε να φτιάξουν και οι τέσσερις τις στολές τους απ' αυτό.

Η Τζάνετ τον βοήθησε να το κόψει και να κάνει τρύπες για τα χέρια και τον λαιμό. Χαχάνισε όταν ο αδελφός της το φόρεσε για να δει αν του ήταν καλό.

«Φαίνεσαι, στ' αλήθεια, περίεργος» του είπε. «Τι θα γίνει με το κεφάλι σου; Πώς θα καταφέρεις να κρύψεις τα σκούρα μαλλιά σου; Θα έχει φεγγάρι απόψε, ξέρεις...»

«Θα πρέπει να προσπαθήσουμε να φτιάξουμε άσπρα σκουφιά ή κάτι τέτοιο» απάντησε ο Πίτερ. «Και θα βάψουμε τα πρόσωπά μας άσπρα».

«Έχουμε άσπρη μπογιά στην αποθήκη» είπε η Τζάνετ. «Αχ, Θεέ μου! Θα δείχνετε όλοι τόσο παράξενοι! Μπορώ

να έρθω στις εννιά στην αποθήκη, Πίτερ, μόνο και μόνο για να σας δω πριν φύγετε; Σε παρακαλώ!»

«Εντάξει, αν μπορείς να ξεγλιστρήσεις από το σπίτι χωρίς να σε δει κανείς...» είπε ο αδελφός της. «Νομίζω πως η μαμά θα βγει απόψε, οπότε όλα θα πάνε καλά. Αν όμως δεν βγει, τότε δεν θα έρθεις, για να μην κάνεις φασαρία και μας τα χαλάσεις όλα».

Τελικά, η μητέρα τους θα έβγαине έξω εκείνο το βράδυ. Έτσι θα ήταν εύκολο να γλιστρήσουν μέχρι την αποθήκη. Ο Πίτερ συμβούλευσε την Τζάνετ να ντυθεί πολύ ζεστά και της είπε ότι αν την έπαιρνε ο ύπνος, δεν θα την ξυπνούσε.

«Δεν πρόκειται να κοιμηθώ» είπε εκνευρισμένη η Τζάνετ. «Ξέρεις ότι δεν θα μπορούσα. Εσύ να κοιτάς τον εαυτό σου!»

«Μη λες χαζομάρες» αντέδρασε ο Πίτερ. «Λες και είναι δυνατό να κοιμηθεί ο αρχηγός μιας τόσο σημαντικής αποστολής... Θυμήσου τα λόγια μου, Τζάνετ. Οι Μυστικοί Εφτά αυτή τη φορά πρόκειται να ζήσουν μια αληθινή περιπέτεια!»

Στις οχτώμισι τα παιδιά έσβησαν τα φώτα στο δωμάτιό τους και δεν τα άναψαν ξανά. Άναψαν όμως φακούς, και η Τζάνετ ήταν πάρα πολύ απασχολημένη προσπαθώντας να ντύσει τον Σκάμπερ με το καινούριο άσπρο πανωφόρι του. Όμως δεν του άρεσε καθόλου και συνεχώς το δάγκωνε.

«Σκάμπερ! Δεν θα σου επιτρέψουν να πας μαζί τους, αν δεν μοιάζεις με χιονόσκυλο!» τον μάλωσε η Τζάνετ.

Το αν ο Σκάμπερ κατάλαβε τι του είπε –ή όχι– ήταν ακαθόριστο. Το σίγουρο πάντως ήταν ότι από εκείνη τη στιγμή την άφησε να τον ντύσει χωρίς άλλες φασαρίες. Όταν τελείωσε, το σκυλί έδειχνε παράξενο και πολύ θλιμμένο.

«Έλα, πάμε! Αν θέλεις ακόμη να έρθεις... Είναι σχεδόν εννέα η ώρα» είπε μια φωνή ψιθυριστά.

Ήταν ο Πίτερ. Μαζί, τα δύο αδέρφια και ο Σκάμπερ, κατέβηκαν σιγανά τις σκάλες. Ήταν, πράγματι, ντυμένα πολύ ζεστά, αλλά μόλις βγήκαν έξω διαπίστωσαν ότι δεν έκανε τόσο πολύ κρύο όσο περίμεναν.

«Το χιόνι λιώνει. Δεν θα κάνει παγωνιά απόψε» ψιθύρισε η Τζάνετ.

«Θεέ μου, ελπίζω να μην έχουν λιώσει οι χιονάνθρωποι» είπε ο Πίτερ ανήσυχος.

«Αποκλείεται να έχουν λιώσει» τον καθησύχασε η Τζάνετ. «Πάμε! Βλέπω κάποιον να πλησιάζει».

Τα παιδιά ψιθύρισαν το σύνθημα μαλακά στην πόρτα της αποθήκης και οι πέντε από τους Μυστικούς Εφτά πέρασαν μέσα. Ο Πίτερ άναψε ένα κερί και όλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με ανυπομονησία.

«Πρέπει να βάψουμε τα πρόσωπά μας άσπρα και να φορέσουμε τις στολές μας» είπε ο Πίτερ. «Μετά θα είμαστε έτοιμοι».

Ο Τζακ έβαλε τα γέλια.

«Κοιτάξτε τον Σκάμπερ. Είναι κι αυτός ντυμένος στα λευκά. Σκάμπερ, δείχνεις τόσο γελοίος!»

Γουφ! έκανε το σκυλί λυπημένα.

Ένιωθε, στ' αλήθεια, γελοίο. Καημένε Σκάμπερ!

Με φωνές και χαχανητά, τα τέσσερα αγόρια έβαψαν τα πρόσωπά τους άσπρα. Είχαν φορέσει πρώτα τις λευκές στολές τους για να μη λερώσουν τα μπουφάν τους. Η Τζάνετ τούς φόρεσε τα μικρά άσπρα σκουφάκια που είχε φτιάξει.

«Δεν θα μου άρεσε να σας συναντήσω στον δρόμο απόψε!» είπε το κορίτσι. «Δείχνετε πολύ τρομακτικοί!»

«Ωρα να φεύγουμε» είπε ο Πίτερ. «Τζάνετ, γεια! Τράβα στο κρεβάτι σου τώρα και όνειρα γλυκά! Θα σου διηγηθώ τις περιπέτειές μας το πρωί. Δεν θα σε ξυπνήσω όταν γυρίσω».

«Θα σε περιμένω ξύπνια» τον διαβεβαίωσε η Τζάνετ.

Τους παρακολούθησε να φεύγουν από το φεγγαρόλουστο μονοπάτι – μια σειρά από αλλόκοτες άσπρες φιγούρες με απαίσια λευκά πρόσωπα. Έμοιαζαν με κινούμενους χιονάνθρωπους έτσι όπως προχωρούσαν μαλακά πάνω στο απαλό, μισολιωμένο χιόνι. Πήραν τον δρόμο και αθόρυβα βγήκαν έξω από την καγκελόπορτα. Βάδισαν με κατεύθυνση το δρομάκι που οδηγούσε στο παλιό σπίτι, έχοντας τα μάτια τους ανοιχτά μήπως τους δει κανείς περαστικός.

Δεν συνάντησαν κανέναν, εκτός από ένα μεγάλο αγόρι που ξεπρόβαλε τόσο αθόρυβα από μια γωνία, που κανένας από τους τέσσερίς τους δεν τον πήρε είδηση. Τα παιδιά σταμάτησαν αμέσως μόλις τον είδαν. Σταμάτησε κι αυτός. Κοίταξε τους τέσσερις «χιονάνθρωπους» με τρόμο.

«Μα τι...» ψέλλισε. «Τι είναι πάλι αυτό; Ποιοι είστε;»

Ο Πίτερ έβγαλε ένα τρομακτικό μουγκρητό και το αγόρι ούρλιαξε πανικόβλητο.

«Βοήθεια! Τέσσερις ολοζώντανοι χιονάνθρωποι! Βοήθεια!» Και το έβαλε στα πόδια ξεφωνίζοντας.

Τα αγόρια κρατούσαν την κοιλιά τους από τα γέλια.

«Θεέ μου» είπε ο Τζακ. «Σχεδόν πνίγηκα από τα γέλια, όταν έβγαλες εκείνο το μουγκρητό, Πίτερ. Ελάτε, πρέπει να απομακρυνθούμε γρήγορα, προτού εκείνο το αγόρι επιστρέψει με τίποτε άλλους εδώ πέρα».

Ξεκίνησαν πάλι, γελώντας σιγανά. Έφτασαν στο δρομάκι όπου βρισκόταν το παλιό σπίτι και άρχισαν να το κατεβαίνουν. Σε λίγο, βρέθηκαν μπροστά του. Ήταν εκεί, σκοτεινό και σιωπηλό, με τη στέγη του να λάμπει κατάλευκη κάτω από το φεγγαρόφωτο.

«Δεν έχει έρθει κανένας ακόμη» είπε ο Πίτερ. «Δεν υπάρχει φως πουθενά μέσα στο σπίτι και επικρατεί απόλυτη ησυχία».

«Τότε, ας πάμε να κάνουμε παρέα στη χαρούμενη συμμορία των χιονάνθρωπων» είπε ο Τζακ. «Και θα ήμουν ευτυχής αν έλεγες στον Σκάμπερ να πάψει να μπερδεύεται συνέχεια στα πόδια μου, Πίτερ. Αυτός και το σεντόνι με έκαναν να σκοντάψω ήδη αρκετές φορές».

Σκαρφάλωσαν την πύλη και μπήκαν στο χωράφι. Οι χιονάνθρωποι βρίσκονταν εκεί, αλλά, για κακή τους τύχη, είχαν αρχίσει να λιώνουν και ήταν ήδη πιο μικροί απ' όσο το πρωί. Ο Σκάμπερ πήγε και τους μύρισε όλους σχολαστικά. Ο Πίτερ τον φώναξε.

«Έλα δω! Πρέπει να σταθείς ακίνητος σαν εμάς και θυμήσου: ούτε ένα γάβγισμα, ούτε ένα γρύλισμα, ούτε ένα ρουθούνισμα!»

Ο Σκάμπερ έδειξε να κατάλαβε. Στάθηκε άγαλμα δίπλα στον Πίτερ. Τα παιδιά φαινόταν σαν κανονικοί χιονάνθρωποι, έτσι όπως στέκονταν στο χιονισμένο λιβάδι. Περίμεναν με υπομονή. Δεν εμφανίστηκε κανένας. Περίμεναν μισή ώρα, ώσπου άρχισαν να κρυώνουν.

«Το χιόνι λιώνει γύρω από τα πόδια μου» παραπονέθηκε ο Τζακ. «Για πόσο ακόμα θα στεκόμαστε εδώ πέρα;»

Και οι άλλοι ένιωθαν κουρασμένοι. Τα σχέδιά τους να μείνουν μισή νύχτα κοντά στους χιονάνθρωπους πήγαν περίπατο! Μισή ώρα ήταν κάτι παραπάνω από αρκετή.

«Δεν μπορούμε να περπατήσουμε λίγο ή να κάνουμε κάτι άλλο;» ρώτησε με ανυπομονησία ο Κόλιν. «Έτσι, για να ζεσταθούμε...»

Ο Πίτερ ήταν έτοιμος να του απαντήσει, αλλά έμεινε σιωπηλός και αφουγκράστηκε. Κάτι είχε ακούσει. Τι όμως;

Ο Κόλιν άρχισε να λέει κάτι.

«Σσστ!» έκανε ο Πίτερ.

Ο Κόλιν έκλεισε το στόμα του. Όλοι τους έδειξαν μεγάλη προσοχή. Ένας μακρινός ήχος έφτασε στα τεντωμένα αυτιά τους.

«Αυτό είναι! Η στριγκλιά!» είπε ξαφνικά ο Τζακ. «Είναι η ίδια, είμαι βέβαιος! Μόνο που ακούγεται πολύ αμυδρή και μακρινή. Δείχνει να έρχεται από το παλιό σπίτι. Κάποιος είναι εκεί πέρα».

Κρύος ιδρώτας τους έλουσε. Τέντωσαν και πάλι τα

αυτιά τους και για άλλη μια φορά ένας παράξενος, μακρινός ήχος τάραξε την ησυχία της νύχτας.

«Δεν μου αρέσει αυτό» είπε ο Πίτερ. «Θα πάω μέχρι το παλιό σπίτι να δω αν μπορώ ν' ακούσω τίποτα παραπάνω. Νομίζω ότι πρέπει να ειδοποιήσουμε κάποιον».

«Ας πάμε όλοι μαζί!» πρότεινε ο Κόλιν, αλλά ο Πίτερ ήταν αμετακίνητος πάνω σ' αυτό το θέμα.

«Όχι! Θα πάνε οι δύο, και οι άλλοι δύο θα μείνουν να προσέχουν. Αυτό συμφωνήσαμε. Τζακ, θα έρθεις μαζί μου. Κόλιν, Τζορτζ, μείνετε εδώ και έχετε τον νου σας».

Ο Πίτερ και ο Τζακ, δυο αλλόκοτες, λευκές φιγούρες με παράξενα άσπρα πρόσωπα, πλησίασαν στην καγκελόπορτα του χωραφιού, τη σκαρφάλωσαν και έφτασαν στην αυλόπορτα του παλιού σπιτιού. Την άνοιξαν και την έκλεισαν πίσω τους. Επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Ανέβηκαν αθόρυβα το μονοπάτι, μένοντας στη σκιά για την περίπτωση που ο γερο-επιστάτης κοιτούσε έξω. Πήγαν στην μπροστινή πόρτα και κοίταξαν μέσα από τη γραμματοθυρίδα. Δεν μπορούσαν να δουν τίποτα, παρά μόνο πυκνό σκοτάδι. Πήγαν και στην πλαϊνή πόρτα. Φυσικά, ήταν κλειδωμένη. Μετά, δοκίμασαν την πίσω πόρτα – κι αυτή κλειδωμένη. Τότε άκουσαν έναν παράξενο θόρυβο, κάτι σαν γδούπο ή βροντή, να έρχεται μέσα από το σπίτι. Τα παιδιά σφίχτηκαν το ένα πάνω στο άλλο. Μα τι συνέβαινε μέσα σ' αυτό το παλιό, άδειο σπίτι;

«Κοίτα! Ο γέρος άφησε αυτό το παράθυρο μια χαρά – μάδα ανοιχτό. Αποδώ δεν μας μιλούσε το πρωί;» ψιθύρισε ξαφνικά ο Τζακ.

«Θεούλη μου! Αλήθεια; Τότε, τι λες, μπαίνουμε μέσα να δούμε μήπως μπορέσουμε να βρούμε τον κρατούμενο;» ψιθύρισε κι ο Πίτερ με προσμονή.

Τους πήρε κάνα-δυο λεπτά να σκαρφαλώσουν στο παράθυρο και να μπουν μέσα. Στάθηκαν στη σκοτεινή κουζίνα, προσπαθώντας να ακούσουν κάτι για να προσανατολιστούν. Δεν ακουγόταν απολύτως κανένας ήχος. Πού θα μπορούσε να βρίσκεται ο αιχμάλωτος;

«Να επιχειρήσουμε να ψάξουμε όλο το σπίτι απ' άκρη σ' άκρη;» ρώτησε ο Πίτερ. «Έχω τον φακό μου μαζί».

«Ναι, να το τολμήσουμε, γιατί έτσι πρέπει» απάντησε ο Τζακ.

Έτσι, όσο πιο αθόρυβα μπορούσαν, περπατώντας στις μύτες των ποδιών τους, μπήκαν πρώτα στο πλυσταριό και μετά στην αποθήκη. Δεν υπήρχε, όμως, κανένας.

«Τώρα πάμε στο χολ και μετά θα κοιτάξουμε στα δωμάτια» είπε ο Πίτερ.

Τα μπροστινά δωμάτια φωτίζονταν από το φεγγαρόφωτο, ενώ τα πίσω ήταν σκοτεινά. Τα αγόρια άνοιξαν κάθε πόρτα που έβρισκαν μπροστά τους και έριχναν μια ματιά φωτίζοντας το δωμάτιο με τον φακό τους. Όλα τα δωμάτια ήταν άδεια και σιωπηλά. Έφτασαν σε μια κλειστή πόρτα. Ήχοι έρχονταν από το εσωτερικό. Ο Πίτερ άρπαξε το χέρι του Τζακ.

«Κάποιος είναι εδώ μέσα. Φοβάμαι πως η πόρτα θα είναι κλειδωμένη, αλλά θα δοκιμάσω. Να είσαι έτοιμος να το βάλεις στα πόδια, γιατί μπορεί να μας κυνηγήσουν».

Μέσα στο παλιό, άδειο σπίτι

Η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη. Άνοιξε αθόρυβα. Οι ήχοι δυνάμωσαν στη στιγμή. Κάποιος ήταν μέσα και ροχαλίζει. Η ίδια σκέψη πέρασε από το μυαλό και των δύο αγοριών: πρέπει να ήταν ο επιστάτης! Ο Πίτερ κοίταξε μέσα. Το φεγγαρόφωτο πλημμύριζε το δωμάτιο. Σε ένα χαμηλό, ακατάστατο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένος ο γερο-επιστάτης, χωρίς καν να έχει βγάλει τα ρούχα του. Φαινόταν βρόμικος και σε κακή κατάσταση, και κοιμόταν του καλού καιρού, ροχαλίζοντας δυνατά. Ο Πίτερ γύρισε να φύγει και ξαφνικά ο φακός του χτύπησε πάνω στην πόρτα και έπεσε με πάταγο στο πάτωμα. Πάγωσε ολόκληρος, αλλά ο γέροντας ούτε που σάλεψε. Τότε θυμήθηκε πόσο κουφός ήταν. Ευτυχώς, δεν είχε ακούσει το παραμικρό. Έκλεισε σιγανά την πόρτα, και τα δύο αγόρια στάθηκαν στον διάδρομο. Ο Πίτερ δοκίμασε τον φακό του για να δει αν είχε σπάσει. Λειτουργούσε μια χαρά.

«Τώρα πάμε πάνω» ψιθύρισε. «Δεν φοβάσαι, έτσι δεν είναι, Τζακ;»

«Όχι πολύ» είπε ο Τζακ. «Λίγο μόνο. Έλα, πάμε».

Ανέβηκαν τα σκαλιά που έτριζαν μ' έναν ανατριχιαστικό ήχο. Στον πρώτο όροφο υπήρχαν πέντε ή έξι δωμάτια να κοιτάξουν, και όλα τους ήταν το ένα πιο άδειο από το άλλο. Μετά, ανέβηκαν στο τελευταίο πάτωμα.

«Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί τώρα» είπε ο Τζακ.

Μίλησε τόσο ψιθυριστά, που ο Πίτερ μόλις που τον άκουσε.

«Αυτά είναι τα μόνα δωμάτια που δεν έχουμε δει ακόμη. Ο κρατούμενος πρέπει να βρίσκεται κάπου εδώ».

Όλες οι πόρτες ήταν μισάνοιχτες! Τότε, πώς μπορούσε να είναι εκεί ένας φυλακισμένος, αν δεν ήταν δεμένος; Τα δύο παιδιά κοίταζαν σε κάθε δωμάτιο, σφιγμένα και προετοιμασμένα μήπως δουν κάτι τρομερό. Αλλά δεν υπήρχε απολύτως τίποτα. Τα δωμάτια, είτε σκοτεινά είτε φεγγαρόλυστα, ήταν ολότελα αδειανά.

«Πολύ περίεργο!» ψιθύρισε ο Τζακ. «Ειλικρινά, δεν το καταλαβαίνω. Σίγουρα, αυτοί οι θόρυβοι έρχονταν από το σπίτι. Κι όμως, δεν υπάρχει κανένας και τίποτα εδώ, εκτός από τον επιστάτη».

Τα παιδιά στέκονταν εκεί και αναρωτιούνταν τι να κάνουν, όταν για μια ακόμα φορά αυτή η μακρινή, πνιχτή κραυγή, κάτι σαν αλύχτισμα, γέμισε τον νυχτερινό αέρα. Ακολούθησε μια σειρά από παράξενους κρότους και σπασίματα.

«Υπάρχει ένας φυλακισμένος κάπου εδώ και χτυπάει ζητώντας βοήθεια» είπε ο Πίτερ ξεχνώντας να μιλήσει σιγά. «Έλα, πρέπει να μας ξέφυγε κάτι – ίσως κάποια ντουλάπα».

Κατέβηκαν κάτω, χωρίς να νοιάζονται πια για τον θόρυβο που έκαναν. Πήγαν στην κουζίνα. Οι ήχοι είχαν πάψει και πάλι. Τότε, οι γδούποι ξανάρχισαν. Ο Τζακ άρπαξε τον Πίτερ από το μανίκι.

«Ξέρω από πού έρχονται. Κάτω από τα πόδια μας! Υπάρχει υπόγειο στο σπίτι. Εκεί βρίσκεται ο κρατούμενος».

«Τότε, ψάξε για την πόρτα του υπογείου» είπε ο Πίτερ.

Τελικά τη βρήκαν σε μια σκοτεινή γωνιά στον διάδρομο, ανάμεσα στην κουζίνα και στο πλυσταριό. Γύρισαν το πόμολο και –τι έκπληξη!– η πόρτα άνοιξε.

«Δεν είναι κλειδωμένη!» ψιθύρισε ο Τζακ. «Τότε, λοιπόν, γιατί δεν δραπετεύει ο αιχμάλωτος;»

Πέτρινα σκαλιά οδηγούσαν κάτω, μέσα στο σκοτάδι. Ο Πίτερ φώτισε με τον φακό του. Φώναξε με φωνή που έτρεμε λίγο.

«Είναι κανείς εκεί; Είναι κανείς εκεί κάτω;»

Δεν πήρε καμιά απάντηση. Τα αγόρια τέντωσαν τ' αυτιά τους. Μπορούσαν να διακρίνουν καθαρά μια πολύ βαριά ανάσα, δυνατή και τραχιά.

«Σε ακούμε που αναπνέεις» φώναξε ο Τζακ. «Πες μας ποιος είσαι. Ήρθαμε να σε σώσουμε!»

Και πάλι καμιά απάντηση. Αυτό ήταν τρομακτικό. Και τα δύο αγόρια ήταν αληθινά φοβισμένα. Δεν τολμούσαν να κατεβούν τα σκαλιά. Τα πόδια τους δεν εκτελούσαν

την εντολή να κινηθούν προς τα κάτω. Κι όμως, κατά έναν πολύ περίεργο τρόπο, το να ξαναβγούν στον διάδρομο, τους φαινόταν μεγάλη δειλία.

Και τότε, ένας άλλος ήχος έφτασε στ' αυτιά τους – ο ήχος από σιγανές φωνές.

Ο Τζακ σκούνησε τον Πίτερ πανικόβλητος.

«Είναι αυτοί οι άντρες που είδα χτες βράδυ. Πρέπει να ξαναήρθαν. Γρήγορα, να κρυφτούμε προτού μας βρουν εδώ μέσα».

Τα δύο αγόρια –παράξενες, μικρές, λευκές φιγούρες– σάστισαν για ένα λεπτό, χωρίς να ξέρουν πού να πάνε. Τότε ο Πίτερ έβγαλε το άσπρο σεντόνι και τον σκούφο του.

«Βγάλ' τα κι εσύ» ψιθύρισε στον Τζακ. «Δεν θα φαινόμαστε στο σκοτάδι μ' αυτά τα σκούρα μπουφάν, αν κρυφτούμε στις σκιές».

Πέταξαν τα μασκαρέματά τους σε μια γωνιά και μετά γλίστρησαν στο χολ. Εκεί ζάρωσαν σε μια γωνιά, ελπίζοντας ότι οι άντρες θα πήγαιναν κατευθείαν κάτω στο κελάρι. Αλλά δεν πήγαν!

«Καλύτερα να δούμε αν ο επιστάτης κοιμάται» είπε μια φωνή, και δυο άντρες μπήκαν μέσα στο χολ και κατευθύνθηκαν προς την πόρτα του δωματίου του επιστάτη.

Και τότε, ένας απ' αυτούς είδε με την άκρη του ματιού του το ασπροβαμμένο πρόσωπο του Πίτερ, που έλαμπε απόκοσμα μέσα στο σκοτάδι. Πάνω στον πανικό του, το αγόρι είχε ξεχάσει ότι το πρόσωπό του ήταν άσπρο!

«Θεέ και Κύριε! Κοίτα εκεί, στην κόχη. Τι στην ευχή είναι αυτό;» φώναξε ένας από τους άντρες. «Κοίτα εκεί πέρα, Μακ».

Οι άντρες κοίταξαν προς τη γωνιά όπου είχαν ζαρώσει τα δύο παιδιά.

«Είναι πρόσωπα. Λευκά πρόσωπα» είπε ο άλλος άντρας. «Δεν μου αρέσει αυτό. Άναψε τον φακό σου. Μπορεί να είναι απλώς παιχνίδια που παίζει το φως του φεγγαριού ή κάτι τέτοιο».

Άναψαν έναν πολύ δυνατό φακό και εντόπισαν αμέσως τα δύο αγόρια. Με μερικές δρασκελιές, ο άντρας που τον έλεγαν Μακ πήγε κοντά τους. Άρπαξε τα δύο παιδιά και ταρακουνώντας τα άγρια, τα έστησε στα πόδια τους.

«Για μιλήστε, πουλάκια μου. Τι σημαίνουν όλα αυτά; Γιατί κρύβεστε εδώ μέσα με τα πρόσωπά σας βαμμένα άσπρα; Για πείτε μου, τι σκαρώνετε;»

«Παράτα το χέρι μου. Με πονάς!» είπε θυμωμένα ο Τζακ. «Το ζήτημα είναι εσείς τι κάνετε εδώ μέσα».

«Τι θες να πεις;» αγρίεψε ο άντρας.

Ο παράξενος θόρυβος άρχισε και πάλι, και τα δύο παιδιά κοίταξαν τον Μακ κατάματα.

«Να, αυτό ακριβώς εννοώ» είπε ο Τζακ. «Ποιος βρίσκεται εκεί κάτω; Ποιον κρατάτε αιχμάλωτο;»

Ο Τζακ έφαγε μια τόσο δυνατή καρπαζιά, που είδε τον ουρανό σφοντύλι. Μετά, τους έσυραν και τους δυο στην πιο κοντινή ντουλάπα και τους κλείδωσαν μέσα. Οι άντρες έδειχναν εξαγριωμένοι. Ο Πίτερ έβαλε το αυτί

του στη χαραμάδα και προσπάθησε να ακούσει τι έλεγαν.

«Τι θα κάνουμε τώρα; Αν αυτά τα παιδιά κουβαλήσουν κανέναν εδώ πέρα, τη βάψαμε!»

«Έχεις δίκιο. Θα κρατήσουμε εδώ τα παιδιά. Βάλ' τα κάτω, μαζί με τον Κέρι Μπλου. Θα τον πουλήσουμε αύριο το βράδυ και θα την κοπανήσουμε. Κανένας δεν θα μάθει τίποτα. Η δουλειά θα έχει τελειώσει μέχρι τότε».

«Και τα παιδιά;»

«Θα τα αφήσουμε κλειδωμένα εδώ και θα στείλουμε μεθαύριο ένα μήνυμα στον γερο-επιστάτη λέγοντάς του να κατεβεί να ψάξει στο υπόγειο. Θα πάθει την πλάκα του όταν θα βρει μαντρωμένα εκεί τα παιδιά. Θα τα περιποιηθεί καλά τα βρομόπαιδα!»

Ο Πίτερ κρυφάκουγε. Ποιος να ήταν αυτός ο Κέρι Μπλου; Και τι περίεργο όνομα! Τρεμούλιασε όταν άκουσε τους άντρες να πλησιάζουν στην πόρτα. Αλλά δεν την ξεκλείδωσαν. Ένας απ' αυτούς τους ψιθύρισε από τη χαραμάδα.

«Θα μείνετε εδώ μέσα για λίγο. Να σας γίνει μάθημα να μη χώνετε τη μύτη σας στις δουλειές των άλλων».

Έπειτα από λίγο άρχισαν να ακούγονται περίεργοι θόρυβοι. Φαινόταν ότι κουβαλούσαν κάτι στο πλυσταριό. Τα παιδιά άκουσαν το χαρακτηριστικό τρίξιμο που κάνει το ξύλο όταν του έχουν βάλει φωτιά. Και ύστερα μια άσχημη μυρωδιά πέρασε μέσα από τις χαραμάδες της πόρτας.

«Πφφφ! Βράζουν κάτι. Τι στο καλό είναι αυτό;» είπε ο Πίτερ. «Βρομάει απίστευτα!»

Δεν μπορούσαν να φανταστούν τι ήταν. Άκουσαν πάλι πολλές κραυγές, μερικά ρουθουνίσματα και έναν βροντερό ήχο, σαν κάτι σκληρό να χτυπούσε στο δάπεδο. Ήταν όλα πολύ, πάρα πολύ ασυνήθιστα. Η ντουλάπα, φτιαγμένη για να χωράει μερικά παλτά, ήταν μικρή, κρύα και αποπνικτική. Τα δύο αγόρια ένωθαν πολύ άβολα. Ανακουφίστηκαν όταν ένας από τους άντρες ξεκλείδωσε την πόρτα και τους είπε να βγουν έξω.

«Καλύτερα να μας αφήσεις να φύγουμε...» άρχισε να λέει ο Πίτερ και πριν προλάβει να συνεχίσει, έφαγε μια γερή κλοτσιά.

«Όχι εξυπνάδες σε μένα» είπε ο άντρας και οδήγησε τα αγόρια μπροστά στην πόρτα του υπογείου.

Τα έσπρωξε και τα δύο μέσα. Τα παιδιά έπεσαν στο πλατύσκαλο. Η πόρτα έκλεισε πίσω τους. Άκουσαν το κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά. Κατάρα! Ατυχία! Τώρα ήταν και οι ίδιοι φυλακισμένοι.

Ένας ήχος ήρθε από το βάθος του υπογείου. Θεέ μου! Ήταν, άραγε, ο Κέρι Μπλου εκεί κάτω;

«Άναψε τον φακό σου» ψιθύρισε ο Τζακ. «Ας μη χάνουμε άλλο χρόνο, ας ρίξουμε μια ματιά στον αιχμάλωτο να δούμε πώς είναι».

Ο αιχμάλωτος

Ο Πίτερ άναψε τον φακό με χέρια που έτρεμαν. Τι θα αντίκριζαν; Αυτό που είδαν ήταν τόσο απίστευτο, που τα δυο παιδιά έβγαλαν φωνή έκπληξης. Βρέθηκαν να κοιτάζουν ένα πανέμορφο άλογο, που τα τεντωμένα αυτιά και τα διάπλατα ανοιγμένα μάτια του έδειχναν ότι ήταν τόσο φοβισμένο όσο και αυτοί.

«Ένα άλογο!» είπε ξέπνοα ο Τζακ. «Είναι ένα άλογο φυλακισμένο!»

«Ναι, αυτή η στριγκλιά ήταν το τρομαγμένο του χλιντρίσμα και οι γδούποι ήταν οι οπλές του που χτυπούσαν στο πέτρινο δάπεδο καθώς πήγαινε πέρα δώθε πανικόβλητο» παρατήρησε ο Πίτερ. «Το φουκαριάρικο το ζωντανό! Τι απαίσιο πράγμα, Τζακ, να κρατάνε ένα άλογο εδώ κάτω. Γιατί το κάνουν αυτό;»

«Είναι τόσο όμορφο! Μοιάζει με άλογο ιπποδρομιών» είπε ο Τζακ. «Λες να το έχουν κλέψει; Λες να το έκρυψαν εδώ μέσα μέχρι να μπορέσουν να αλλάξουν το

χρώμα του ή κάτι παρόμοιο –οι αλογοκλέφτες τα κάνουν κάτι τέτοια, ξέρεις– και μετά να το πουλήσουν με άλλο όνομα;»

«Ποιος ξέρει! Μπορεί να έχεις δίκιο» απάντησε ο Πίτερ. «Εγώ, πάντως, θα πάω κάτω, κοντά του».

«Δεν το φοβάσαι;» του είπε ο Τζακ με ανησυχία. «Κοίτα τα μάτια του!»

«Όχι, δεν το φοβάμαι» είπε ο Πίτερ, συνηθισμένος όπως ήταν στα άλογα από το αγρόκτημα του πατέρα του, καθώς από μωρό μεγάλωσε μαζί τους.

«Ο καημενούλης θέλει απλώς να του μιλήσουν και θα ηρεμήσει».

Ο Πίτερ κατέβηκε σιγά σιγά τη σκάλα, μιλώντας ήσυχα στο ζώο.

«Λοιπόν, εσύ είσαι ο Κέρι Μπλου, έτσι; Πολύ ωραίο όνομα για ένα πολύ ωραίο άλογο. Μη φοβάσαι, καλό μου! Είμαι φίλος σου. Άσε με να χαϊδέψω τη μύτη σου και όλα θα πάνε καλά!»

Το άλογο χλιμίντρισε και τον απέφυγε. Ο Πίτερ δεν έδωσε σημασία. Πλησίασε το φοβισμένο πλάσμα και έτριψε άφοβα το χέρι του στην υγρή του μύτη. Το ζώο στάθηκε εντελώς ακίνητο. Και, ξαφνικά, τρίφτηκε πάνω στο παιδί, κάνοντας αστεία ρουθουνίσματα.

«Τζακ, έλα δω! Το άλογο είναι φιλαράκι τώρα» φώναξε ο Πίτερ. «Είναι κούκλος. Τι κτήνη αυτοί οι άνθρωποι να κρατάνε ένα τέτοιο ζώο σ' ένα σκοτεινό υπόγειο σαν αυτό. Μόνο αυτό φτάνει για να το τρελάνει έτσι!»

Ο Τζακ κατέβηκε με τη σειρά του τα σκαλιά. Χτύπησε

απαλά την πλάτη του αλόγου και αμέσως φώναξε: «Μα είναι υγρή και κολλάει!».

Ο Πίτερ άναψε τον φακό του και φώτισε το τρίχωμα του αλόγου.

«Είχες δίκιο, Τζακ. Αυτοί οι άντρες προσπαθούν να τον βάψουν» φώναξε κι ο Πίτερ. «Το τρίχωμά του είναι ακόμη υγρό από τη βαφή».

«Και αυτή η απαίσια μυρωδιά ήταν από την μπογιά που την έβραζαν για να τη χρησιμοποιήσουν» είπε ο Τζακ. «Καημένε, ταλαίπωρε Κέρι Μπλου. Τι έχεις τραβήξει!»

Σε μια γωνιά υπήρχε ένας σωρός άχυρα, μάλλον για να κοιμάται το άλογο, ενώ στην άλλη, μια πρόχειρη ταϊστρα με σανό, ένας μεγάλος κουβάς με βρόμη και ένας ακόμα με νερό.

«Λοιπόν, αν θελήσουμε ένα κρεβάτι, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τα άχυρα» αστειεύτηκε ο Πίτερ. «Και για φαγητό έχουμε μπόλικη βρόμη!»

«Δεν θα μας χρειαστεί τίποτε απ' όλα αυτά» είπε εύθυμα ο Τζακ. «Στοιχηματίζω πως οι παλιόφιλοι, ο Κόλιν και ο Τζορτζ, θα έρθουν πολύ σύντομα να μας βρουν. Θα βάλουμε τις φωνές μόλις τους ακούσουμε».

Βολεύτηκαν στα άχυρα και περίμεναν. Ο Κέρι Μπλου αποφάσισε να ξαπλώσει κι αυτός δίπλα τους. Τα παιδιά ακούμπησαν στο ζεστό σώμα του, που μύριζε μπογιά τόσο έντονα.

Στο χωράφι, εντωμεταξύ, όπου το χιόνι έλιωνε γρήγορα, ο Κόλιν και ο Τζορτζ περίμεναν ανυπόμονα για

πολλή ώρα. Είχαν δει τον Πίτερ και τον Τζακ να εξαφανίζονται πάνω από την πύλη και δυσκολεύονταν να κρατήσουν τον Σκάμπερ να μην τους ακολουθήσει. Έμειναν εκεί σιωπηλοί και ύστερα από μισή ώρα άρχισαν να αναρωτιούνται πότε επιτέλους θα γύριζαν τα δύο αγόρια, όταν ο Σκάμπερ άρχισε να γρυλίζει.

«Ακούει κάτι» είπε ο Κόλιν. «Ναι, ένα αυτοκίνητο κατεβαίνει το δρομάκι. Ελπίζω να μην είναι πάλι αυτοί οι άντρες, αλλιώς τα παιδιά την έχουν πατήσει άσχημα».

Το αυτοκίνητο δεν έσερνε καρότσα αυτή τη φορά. Σταμάτησε στην αυλόπορτα του παλιού σπιτιού και δύο άντρες βγήκαν έξω. Ο Σκάμπερ, απότομα, γάβγισε δυνατά και ο Κόλιν τού άστραψε μια φάπα.

«Ηλίθιε!» του σφύριξε. «Μας πρόδωσες!»

Ένας από τους άντρες ήρθε αμέσως μπροστά στην πύλη του χωραφιού. Κοίταξε τους έξι χιονάνθρωπους.

«Έλα να δεις» φώναξε στον άλλο άντρα.

Ο Κόλιν και ο Τζορτζ έτρεμαν από τον φόβο τους.

«Τι τρέχει; Μα τους είδαμε αυτούς τους χιονάνθρωπους και χτες. Δεν θυμάσαι;» είπε. «Κάποια παιδιά θα έπαιζαν μαζί τους σήμερα και έφτιαξαν κι άλλους. Όσο για το γάβγισμα, θα είναι κάποιος αδέσποτος σκύλος που τριγυρνάει στα χωράφια».

Οι άντρες έφυγαν από την πύλη και πήραν το μονοπάτι προς το σπίτι. Ο Κόλιν και ο Τζορτζ ανέπνευσαν και πάλι ελεύθερα. Είχαν γλιτώσει απ' του χάρου τα δόντια, χάρη στα άσπρα πρόσωπα, τα σκουφιά και τα σεντόνια. Ευτυχώς που και ο Σκάμπερ φορούσε άσπρα. Τα δύο

παιδιά κρύωναν όλο και πιο πολύ και ανυπομονούσαν όλο και περισσότερο. Μακάρι να ήξεραν τι συνέβαινε. Μήπως ο Πίτερ και ο Τζακ είχαν πέσει στα χέρια των κακοποιών;

Πάνω ακριβώς που σκέφτονταν ότι έπρεπε να τα παρατήσουν και να πάνε να κοιτάξουν γύρω από το σπίτι για να δουν τι συνέβαινε, άκουσαν και πάλι φασαρία. Φωνές. Οι άντρες γύριζαν πίσω. Ακούστηκε ο ήχος μιας πόρτας που έκλεινε σιγανά. Η μηχανή πήρε μπροστά. Το αυτοκίνητο κατέβηκε λίγο πιο κάτω για να πάρει στροφή και να φύγει από τον ίδιο δρόμο που είχε έρθει. Απομακρύνθηκε γρήγορα, γλιστρώντας στο μαλακό, λιωμένο χιόνι.

«Έφυγαν» είπε ο Κόλιν. «Και είμαστε ηλίθιοι που δεν πήραμε τον αριθμό του αυτοκινήτου. Τώρα, όμως, είναι πολύ αργά».

«Θα έπρεπε να το σκεφτούμε νωρίτερα» συμφώνησε ο Τζορτζ. «Τώρα, όμως, τι κάνουμε; Θα περιμένουμε να γυρίσουν τα παιδιά;»

«Ναι, αλλά όχι για πολύ» είπε ο Κόλιν. «Τα πόδια μου έχουν παγώσει».

Περίμεναν άλλα πέντε λεπτά, δεν φάνηκε όμως καρένας. Έτσι, τα δύο αγόρια, πλατσοιρίζοντας στο λιωμένο χιόνι, έφτασαν στην πύλη, τη σκαρφάλωσαν και λίγο αργότερα έπαιρναν το μονοπάτι για το παλιό σπίτι, πηγαίνοντας βιαστικά προς την μπροστινή πόρτα με τον Σκάμπερ ξοπίσω τους.

Δεν μπόρεσαν βέβαια να μπουν στο σπίτι ούτε απο-

κεί, ούτε από τις άλλες πόρτες που δοκίμασαν. Και τότε, όπως και ο Πίτερ με τον Τζακ, ανακάλυψαν το ανοιχτό παράθυρο. Απ' αυτό μπήκαν μέσα. Στάθηκαν στην κουζίνα, αλλά δεν ακουγόταν τίποτα. Με σιγανή φωνή φώναξαν τους φίλους τους.

«Πίτερ, Τζακ! Πού είστε;»

Καμιά απάντηση. Δεν ακουγόταν ο παραμικρός ήχος στο σπίτι. Τότε ο Σκάμπερ άρχισε να γαβγίζει δυνατά και έτρεξε στον διάδρομο ανάμεσα στο πλυσταριό και στην κουζίνα. Έξυσε την πόρτα δυνατά. Τα αγόρια τον ακολούθησαν και μόλις έφτασαν κοντά άκουσαν τη φωνή του Πίτερ.

«Ποιος είναι εκεί; Κόλιν, Τζορτζ, αν είστε εσείς, πείτε το σύνθημα!»

«Επτάνησα! Πού είστε;» φώναξε ο Τζορτζ.

«Εδώ κάτω. Στο υπόγειο. Ανεβαίνουμε πάνω» ακούστηκε η φωνή του Πίτερ. «Όλα πάνε καλά. Μπορείτε να ξεκλειδώσετε ή έχουν πάρει το κλειδί;»

«Όχι. Εδώ είναι, δίπλα στην πόρτα» είπε ο Κόλιν.

Γύρισε το κλειδί και την ξεκλείδωσε. Την έσπρωξαν και άνοιξε την ώρα που τα άλλα δυο παιδιά έφταναν στην κορυφή της σκάλας. Πίσω απ' αυτούς ερχόταν κάποιος άλλος, κάποιος που τα πόδια του έκαναν έναν παράξενο γδούπο καθώς ανέβαινε τα πέτρινα σκαλιά: ο Κέρι Μπλου! Δεν ήθελε να μείνει μόνος του στο σκοτεινό υπόγειο – ήθελε να είναι μαζί με αυτά τα καλά και ευγενικά παιδιά.

Ο Κόλιν και ο Τζορτζ έμειναν με το στόμα ανοιχτό.

Κοιτούσαν τον Κέρι Μπλου σαν να μην είχαν ξαναδεί άλογο στη ζωή τους. Ένα άλογο, κάτω στο υπόγειο, κλειδωμένο μαζί με τον Πίτερ και τον Τζακ... Απίστευτο!

«Έφυγαν οι άντρες;» ρώτησε ο Πίτερ, και ο Κόλιν κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Ναι, με το αυτοκίνητο. Γι' αυτό ήρθαμε να σας βρούμε. Μας είδαν στο χωράφι, γιατί ο Σκάμπερ γάβγισε, αλλά μας πέρασαν για χιονάνθρωπους! Τι έγινε εδώ;»

«Ας φύγουμε απ' αυτό το σπίτι» είπε ο Πίτερ. «Δεν αντέχω να μείνω εδώ ούτε λεπτό παραπάνω!»

Τράβηξε πίσω του τον Κέρι Μπλου και ο Κόλιν έμεινε έκπληκτος με τον πνιχτό θόρυβο που έκανε το άλογο περπατώντας στο ξύλινο δάπεδο της κουζίνας. Κοίταξε τις οπλές του αλόγου και έβγαλε ένα ξεφωνητό.

«Κοιτάξτε! Τι έχει στα πόδια του;»

«Τσόχινες παντόφλες, ειδικά φτιαγμένες για τις οπλές του» είπε χαμογελώντας ο Πίτερ. «Έτσι εξηγούνται τα παράξενα αποτυπώματα που είδαμε στο χιόνι. Υποθέτω πως του τις φόρεσαν για να μην ακούγεται ο θόρυβος που έκανε όταν περπατούσε στο υπόγειο. Και ξέρεις κάτι; Ήταν στ' αλήθεια φοβισμένος όταν τον βρήκαμε. Ελάτε τώρα. Πάμε σπίτι μας».

Το τέλος της περιπέτειας

Έξι φιγούρες ανέβαιναν το χιονισμένο δρομάκι – δύο αγόρια με σκούρα τζάκετ, άλλα δύο με περίεργα λευκά ρούχα και καπέλα, ένας σκύλος με ένα βρόμικο άσπρο πανωφόρι και ένα περήφανο, μεγαλόπρεπο άλογο. Τα παιδιά είχαν λαμπερά άσπρα πρόσωπα που φαίνονταν πολύ παράξενα, αλλά αφού δεν είχαν συναντήσει κανέναν, δεν τους απασχολούσε.

Ο Πίτερ μιλούσε ασταμάτητα καθώς προχωρούσαν, λέγοντάς τους τι είχε συμβεί σ' αυτόν και στον Τζακ. Ο Κόλιν και ο Τζορτζ άκουγαν έκπληκτοι, ζηλεύοντας λιγάκι που εκείνοι δεν είχαν μοιραστεί μαζί τους αυτή τη νυχτερινή περιπέτεια.

«Θα βάλω τον Κέρι Μπλου στους στάβλους του αγροκτήματός μας» είπε ο Πίτερ. «Όλα θα πάνε μια χαρά τώρα. Θα πάθουν την πλάκα τους οι κακοποιοί, όταν δουν ότι το άλογο λείπει. Και αύριο θα απευθυνθούμε στην αστυνομία. Ραντεβού στις εννιάμισι, και όπως θα

έρχεστε πάρτε και την Παμ με την Μπάρμπαρα, έτσι; Αυτό ήταν, στ' αλήθεια, ένα υπέροχο μυστήριο και πραγματικά πιστεύω πως οι Μυστικοί Εφτά τα πήγαν πολύ καλά. Θεέ μου, είμαι τόσο κουρασμένος! Θα κοιμηθώ μόλις ακουμπήσω το κεφάλι μου στο μαξιλάρι!»

Όταν έπεσαν στα κρεβάτια τους, αποκοιμήθηκαν όλοι σχεδόν αμέσως. Η Τζάνετ κοιμόταν βαθιά όταν ο Πίτερ μπήκε στο δωμάτιο. Είχε βάλει προσεκτικά στον στάβλο τον Κέρι Μπλου, ο οποίος τώρα ήταν πολύ υπάκουος και φιλικός.

Το πρωί ήταν συναρπαστικό. Ο Πίτερ αποκάλυψε στους γονείς του τι είχε συμβεί και ο πατέρας του, εκπληκτος, πήγε να εξετάσει τον Κέρι Μπλου.

«Είναι ένα πολύ καλό άλογο κούρσας» είπε. «Και είναι βαμμένος με κάποιο είδος καφέ μπογιάς. Υποθέτω πως αυτοί οι τύποι ήθελαν να τον πουλήσουν και να τον βάλουν στους αγώνες με άλλο όνομα. Εσείς τους σταμάτησατε – εσύ και η ομάδα σου, Πίτερ!»

«Τι λέτε, πάμε τώρα στην αστυνομία;» είπε η μητέρα των παιδιών, ανήσυχη. «Πρέπει να καταδιώξουν αυτούς τους ανθρώπους αμέσως».

«Θα γίνει μια συνάντηση των Μυστικών Εφτά, κάτω στην αποθήκη, στις εννιάμισι» είπε ο Πίτερ. «Ίσως η αστυνομία να ήθελε να παρευρίσκεται».

«Α, όχι! Δεν νομίζω πως θα άρεσε στους αστυνομικούς να καθίσουν στις γλάστρες και στις κούτες σας!» διαφώνησε η μητέρα. «Η συνάντηση πρέπει να γίνει στο γραφείο του πατέρα σας».

Έτσι, στις εννιάμισι, ενώ οι Μυστικοί Εφτά περίμεναν με ανυπομονησία και ο Σκάμπερ έκανε σαν τρελός δαγκώνοντας νευρικά την άκρη του χαλιού, χτύπησε το κουδούνι και μπήκαν στο σπίτι δύο αστυνομικοί. Έμειναν έκπληκτοι όταν είδαν τόσα πολλά παιδιά να κάθονται γύρω από ένα γραφείο.

«Καλημέρα σας» είπε ο επιθεωρητής. «Γιατί μας καλέσατε; Δεν είπατε πολλά στο τηλέφωνο, κύριε».

«Όχι, γιατί ήθελα να ακούσετε την ιστορία από τα ίδια τα παιδιά» είπε ο πατέρας του Πίτερ.

Ξεδίπλωσε την πρωινή εφημερίδα και την άπλωσε ανοιχτή πάνω στο τραπέζι. Τα παιδιά μαζεύτηκαν τριγύρω. Στην πρώτη σελίδα υπήρχε μια μεγάλη φωτογραφία ενός υπέροχου αλόγου. Από κάτω ήταν γραμμένες μερικές φράσεις με μεγάλα μαύρα γράμματα:

ΑΠΗΧΘΗ Ο ΚΕΡΙ ΜΠΛΟΥ.

ΦΗΜΙΣΜΕΝΟ ΑΛΟΓΟ ΚΟΥΡΣΑΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ.

«Υποθέτω ότι το είδατε αυτό σήμερα το πρωί» συνέχισε ο πατέρας των δύο παιδιών. «Πίτερ, πες, σε παρακαλώ, στους κυρίους πού βρίσκεται ο Κέρι Μπλου».

«Στους στάβλους μας!» απάντησε ο Πίτερ και ένιωσε μεγάλη ικανοποίηση από την έκφραση της απόλυτης κατάπληξης που ζωγραφίστηκε στα πρόσωπα των δυο αστυνομικών. Έβγαλαν και οι δυο τα σημειωματάριά τους.

«Αυτό είναι πολύ σημαντικό, κύριε» είπε ο επιθεωρητής στον πατέρα του Πίτερ. «Μπορείτε να εγγυηθείτε ότι εσείς έχετε το άλογο;»

«Μα, φυσικά! Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Μπορείτε να το δείτε όποτε θέλετε. Πίτερ, εξιστόρησε στους κυρίους τα γεγονότα».

«Ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά» είπε ο Πίτερ. «Καθένας από μας έχει να διηγηθεί ένα κομμάτι αυτής της ιστορίας. Ας ξεκινήσω εγώ πρώτος».

Άρχισε να μιλάει. Είπε πώς έφτιαξαν τους χιονάνθρωπους στο λιβάδι, και μετά ο Τζακ αφηγήθηκε πώς είχε βγει να ψάξει το σήμα του, των Μυστικών Εφτά, στο χωράφι και πώς είχε δει το αυτοκίνητο με τη ρυμούλκα.

«Φυσικά, τώρα ξέρω πως είναι μια κλούβα για άλογα» είπε. «Τότε, όμως, δεν το ήξερα. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τι ήταν – έμοιαζε με μικρό καμιόνι μεταφορών ή κάτι παρόμοιο. Ούτε μπορούσα να δω κανένα κανονικό παράθυρο».

Έτσι, η εξιστόρηση συνεχίστηκε. Τους αφηγήθηκαν πώς μίλησαν με τον επιστάτη και τι τους είπε, πώς ακολούθησαν τα ίχνη του αυτοκινήτου μέχρι την πύλη του χωραφιού και πάλι πίσω στο δρομάκι. Μετά, πώς τα τέσσερα αγόρια μαζί με τον Σκάμπερ, ντυμένα χιονάνθρωποι, πήγαν να παραφυλάξουν. Ακολούθησε το πιο συναρπαστικό μέρος της ιστορίας, όταν ο Τζακ και ο Πίτερ τρύπωσαν μέσα στο σπίτι για να βρουν τον αιχμάλωτο και πιάστηκαν στη φάκα και οι ίδιοι. Έπειτα ο Κόλιν και ο Τζορτζ συνέχισαν την ιστορία και ανέφεραν με

ποιον τρόπο και εκείνοι με τη σειρά τους μπήκαν μέσα στο παλιό σπίτι για να βρουν τον Πίτερ και τον Τζακ.

«Παιδιά της περιπέτειας, έτσι δεν είναι;» είπε ο επιθεωρητής με ένα παιχνιδίσμα του ματιού, γυρίζοντας προς τη μητέρα του Πίτερ.

«Οπωσδήποτε» είπε εκείνη. «Αλλά δεν εγκρίνω καθόλου αυτές τις νυχτερινές εξορμήσεις, επιθεωρητά. Εκείνη την ώρα όλοι έπρεπε να βρίσκονται στα κρεβάτια τους και να κοιμούνται».

«Ακριβώς!» συμφώνησε ο επιθεωρητής. «Έχω την ίδια γνώμη. Έπρεπε να έχουν μιλήσει στην αστυνομία –δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία γι’ αυτό– και να αφήσουν εμάς να λύσουμε το μυστήριο. Ποτέ μου δεν έχω ξανακούσει να τριγυρίζουν μέσα στην παγωμένη νύχτα παιδιά ντυμένα χιονάνθρωποι...»

Μιλούσε με τόσο αυστηρή φωνή, που τα παιδιά ανησύχησαν. Έπειτα, όμως, χαμογέλασε και είδαν ότι στην πραγματικότητα ήταν πολύ ευχαριστημένος μαζί τους.

«Θα πρέπει να βρούμε τον ιδιοκτήτη του παλιού σπιτιού» είπε «και να δούμε αν ξέρει τίποτα για όλα αυτά τα πηγαινέλα».

«Είναι ο κύριος Χόλικοφ, οδός Χέικομ 64, Κόβελτι» τον πρόλαβε ο Τζορτζ. «Εμείς –η Παμ και εγώ δηλαδή– το ανακαλύψαμε».

«Πολύ καλή δουλειά!» τους επαίνεσε ο επιθεωρητής, ενώ ο άλλος αστυνομικός σημείωσε τη διεύθυνση. «Πραγματικά πολύ καλή δουλειά!»

«Υποθέτω ότι δεν ξέρετε τον αριθμό του αυτοκινή-

του, ή μήπως το καταγράψατε κι αυτό;» ρώτησε ο δεύτερος αστυνομικός. «Αυτό θα μας βοηθούσε πολύ».

«Όχι» απάντησε ο Κόλιν με στενοχώρια. «Τα κορίτσια, όμως, ξέρουν κάτι για την κλούβα, κύριε. Πήραν τα αποτυπώματα των ελαστικών και σχεδίασαν το πέλμα τους, όπως φαινόταν στο χιόνι».

«Η Τζάνετ το έκανε αυτό» είπε η Μπάρμπα, θέλοντας να φανεί τίμια και ειλικρινής, αν και τώρα δαγκωνόταν που είχε γελάσει με τη φίλη της όταν το έκανε.

Η Τζάνετ έφερε το χαρτί στο οποίο είχε σχεδιάσει το πέλμα και είχε πάρει τα μέτρα. Ο επιθεωρητής το πήρε αμέσως, δείχνοντας πολύ ευχαριστημένος.

«Υπέροχα! Δεν θα μπορούσε να είναι καλύτερα. Είναι ανώφελο να ψάξουμε για ίχνη σήμερα, γιατί το χιόνι έχει λιώσει. Αυτό είναι ένα πολύτιμο αποδεικτικό στοιχείο. Τι έξυπνες ιδέες έχουν αυτά τα παιδιά!»

Η Τζάνετ έγινε κατακόκκινη από τη χαρά της. Ο Πίτερ την κοίταξε και χαμογέλασε περήφανα. Ήταν η καλύτερη αδελφή που θα μπορούσε να έχει. Και ένα πραγματικά πολύτιμο μέλος των Μυστικών Εφτά.

«Λοιπόν, φαίνεται πως αυτά τα παιδιά έκαναν την περισσότερη δουλειά για μας» είπε ο επιθεωρητής κλείνοντας το σημειωματάριό του. «Βρήκαν τη διεύθυνση του ιδιοκτήτη, και αν συμβαίνει να έχει στην κατοχή του μια κλούβα για άλογα, τα λάστιχα του οποίου ταιριάζουν με αυτά τα μέτρα και με αυτό το πέλμα, τότε ο κύριος αυτός θα πρέπει να απαντήσει σε μερικές πολύ δύσκολες ερωτήσεις».

Οι αστυνομικοί πήγαν να δουν τον Κέρι Μπλου. Τα παιδιά μαζεύτηκαν κι αυτά στον στάβλο και ο Κέρι Μπλου έκανε πίσω τ' αυτιά του, ανήσυχος. Γρήγορα, όμως, ο Πίτερ τον ηρέμησε.

«Είναι κιόλας μισοβαμμένος» είπε ο επιθεωρητής αγγίζοντας το τρίχωμά του. «Αν τον περνούσαν άλλο ένα χέρι βαφή, θα ήταν ολότελα αλλαγμένος. Υποθέτω πως αυτοί οι τύποι ήθελαν να το κάνουν αυτό απόψε και μετά να τον πάνε σε κάποιον άλλο στάβλο. Αλλά, βέβαια, έπρεπε να τον κρύψουν κάπου ενόσω άλλαζαν το χρώμα του, και γι' αυτό διάλεξαν το υπόγειο του παλιού, άδειου σπιτιού που ανήκει στον κύριο Τζ. Χόλικοφ. Αναρωτιέμαι τι να ξέρει ο ίδιος για όλα αυτά».

Τα παιδιά δεν μπορούσαν να περιμένουν για να μάθουν το τέλος της περιπέτειας. Το άκουσαν το άλλο πρωί, στην αμέσως επόμενη συνάντηση των Μυστικών Εφτά, η οποία συγκλήθηκε όχι από τα ίδια τα μέλη, αλλά από τους γονείς του Πίτερ.

Η συνάντηση έγινε στην αποθήκη και οι δυο μεγάλοι κάθισαν στις μεγαλύτερες κούτες, ενώ ο Πίτερ και η Τζάνετ βολεύτηκαν στο δάπεδο.

«Λοιπόν» είπε ο πατέρας του Πίτερ. «Αυτός ο κύριος Χόλικοφ είναι ο ιδιοκτήτης της κλούβας, όπως και του αυτοκινήτου. Η αστυνομία, χτες βράδυ, είχε στήσει καρτέρι στο παλιό σπίτι περιμένοντας να φανούν οι δύο άντρες, κι αυτοί δεν άργησαν να κάνουν την εμφάνισή τους και να πέσουν στα χέρια της! Τώρα βρίσκονται στη φυλακή. Ήταν τόσο έκπληκτοι όταν διαπίστωσαν ότι

έλειπε ο Κέρι Μπλου, που δεν αντιστάθηκαν σχεδόν καθόλου».

«Σε ποιον ανήκει ο Κέρι Μπλου, μπαμπά;» ρώτησε ο Πίτερ. «Οι εφημερίδες γράφουν ότι ιδιοκτήτης του είναι ο συνταγματάρχης Τζέιμς Χέλεϊ. Θα στείλει ανθρώπους να τον πάρουν;»

«Ναι» απάντησε ο πατέρας του. «Θα στείλει μια κλούβα σήμερα. Επίσης, έστειλε κάτι και για τους Μυστικούς Εφτά. Ίσως θα ήθελες να δεις τι είναι, Πίτερ».

Ο Πίτερ πήρε από τον πατέρα του έναν φάκελο και τον άνοιξε. Από μέσα έπεσαν ένα σωρό εισιτήρια. Η Τζάνετ άρπαξε ένα.

«Ένα εισιτήριο για το τσίρκο και ένα για την παντομίμα. Υπάρχουν εφτά εισιτήρια για κάθε θέαμα!»

Στιγμές αργότερα τα εισιτήρια έκαναν φτερά για τις τσέπες των παιδιών! Δυο υπέροχα δώρα για τον καθένα, εκτός από τον Σκάμπερ.

«Μπορεί, όμως, να έχει ένα μεγάλο νοστιμοϋπέροχο και υπεροχονόστιμο κόκαλο. Έτσι δεν είναι, μαμά;» φώναξε η Τζάνετ αγκαλιάζοντάς τον.

«Τι λέξεις είναι αυτές; Τι γλώσσα μιλάς;» ρώτησε έκπληκτη η μητέρα της και όλοι γέλασαν.

Πάνω στον φάκελο υπήρχε η ένδειξη «Για την ομάδα των Μυστικών Εφτά, με τις ευχαριστίες μου και τις καλύτερες ευχές μου – Τζ. Χ.».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους του» παρατήρησε ο Πίτερ. «Εμείς δεν θέλαμε καμιά αμοιβή. Η περιπέτεια ήταν η αμοιβή μας – και ήταν μια περιπέτεια έξοχη».

«Λοιπόν, σας αφήνουμε να τα πείτε μεταξύ σας» είπε η μητέρα του και σηκώθηκε. «Αλλιώς θα αναγκαστείτε να μας βάλετε κι εμάς στην ομάδα σας, οπότε οι Μυστικοί Εφτά θα γίνουν Μυστικοί Εννιά!»

«Όχι! Θα παραμείνουμε οι Μυστικοί Εφτά» είπε ο Πίτερ με σταθερή φωνή. «Η καλύτερη ομάδα του κόσμου! Ζήτω οι Μυστικοί Εφτά!»